

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 271

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 63

17 sierpnia 2020

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 271/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 271/02

Sprawa C-78/18: Wyrok Trybunału (wielka izba izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska przeciwko Węgry [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dopuszczalność – Artykuł 63 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Istnienie ograniczenia – Ciężar dowodu – Dyskryminacja pośrednia związana z pochodzeniem kapitału – Artykuł 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do swobodnego zrzeszania się – Przepisy krajowe nakładające obwarowane sankcją obowiązki w zakresie rejestracji, zgłaszania i jawności na organizacje pozarządowe otrzymujące wsparcie finansowe z innych państw członkowskich lub z państw trzecich – Artykuł 7 karty praw podstawowych – Prawo do poszanowania życia prywatnego – Artykuł 8 ust. 1 karty praw podstawowych – Prawo do ochrony danych osobowych – Przepisy krajowe nakładające obowiązek ujawnienia informacji o osobach udzielających wsparcia finansowego stowarzyszeniom i o kwocie tego wsparcia – Uzasadnienie – Nadrzędny wzgląd interesu ogólnego – Przejrzystość finansowania stowarzyszeń – Artykuł 65 TFUE – Porządek publiczny – Bezpieczeństwo publiczne – Zwalczanie prania pieniędzy, finansowania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej – Artykuł 52 ust. 1 karty praw podstawowych]

2

PL

2020/C 271/03	Sprawy połączone C-262/18 P i C-271/18 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / Dôvera zdravotná poisťovňa a.s., Republika Slovenska, Union zdravotná poisťovňa a.s. [Odwołanie – Pomoc państwa – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – System zabezpieczenia społecznego – Zakłady ubezpieczeń zdrowotnych – Pojęcia „przedsiębiorstwa” i „działalności gospodarczej” – Cel społeczny – Zasada solidarności – Kontrola państwowa – Ocena całościowa – Możliwość dążenia do zysków – Konkurencja rezydualna w zakresie jakości i oferty świadczeń ubezpieczenia zdrowotnego]	3
2020/C 271/04	Sprawa C-276/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – KrakVet Marek Batko sp. K. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 33 – Określenie miejsca transakcji podlegających opodatkowaniu – Dostawa towarów wraz z transportem – Dostawa towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rachunek – Rozporządzenie (UE) nr 904/2010 – Artykuły 7, 13 i 28–30 – Współpraca pomiędzy państwami członkowskimi – Wymiana informacji]	4
2020/C 271/05	Sprawa C-581/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – RB / TÜV Rheinland LGA Products GmbH, Allianz IARD S.A. [Odesłanie prejudycjalne – Prawo Unii Europejskiej – Zasady ogólne – Artykuł 18 TFUE – Zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową – Zastosowanie prawa Unii Europejskiej – Wadliwe implanty piersi – Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w zakresie produkcji wyrobów medycznych – Umowa ubezpieczenia przewidująca geograficzne ograniczenie ochrony ubezpieczeniowej]	5
2020/C 271/06	Sprawa C-634/18: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Słupsku – Polska) – postępowanie karne przeciwko JI [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2004/757/WSiSW – Minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami – Artykuł 2 ust. 1 lit. c) – Artykuł 4 ust. 2 lit. a) – Pojęcie „dużych ilości narkotyków” – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Równość traktowania – Artykuły 20 i 21 – Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar – Artykuł 49]	5
2020/C 271/07	Sprawa C-639/18: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Kiel – Niemcy) – KH / Sparkasse Südholstein [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Sprzedaż usług finansowych na odległość – Dyrektywa 2002/65/WE – Artykuł 1 – Zakres stosowania – Umowy dotyczące usług finansowych obejmujące umowę wstępną, po której następują kolejne czynności – Zastosowanie dyrektywy 2002/65/WE jedynie do umowy wstępnej – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „umowy dotyczącej usług finansowych” – Aneks do umowy kredytu zmieniający pierwotnie ustaloną wysokość oprocentowania]	6
2020/C 271/08	Sprawa C-702/18 P: Wyrok Trybunału (siódmy izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „Primart” Marek Łukasiewicz / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Bolton Cile España, SA [Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego PRIMART Marek Łukasiewicz – Wcześniejszy krajowy znak towarowy PRIMA – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 76 ust. 1 – Zakres kontroli sprawowanej przez Sąd Unii Europejskiej]	6
2020/C 271/09	Sprawa C-754/18: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Ryanair Designated Activity Company / Országos Rendőr-főkapitányság [Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuły 5, 10 i 20 – Prawo wjazdu na terytorium państwa członkowskiego przysługujące obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny obywatela Unii – Dowód posiadania takiego prawa – Posiadanie karty pobytu członka rodziny obywatela Unii – Posiadanie karty stałego pobytu]	7
2020/C 271/10	Sprawa C-786/18: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – ratiopharm GmbH / Novartis Consumer Health GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona zdrowia publicznego – Rynek wewnętrzny – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Dyrektywa 2001/83/WE – Reklama – Artykuł 96 – Dystrybucja bezpłatnych próbek produktów leczniczych wymagających recepty wśród osób uprawnionych do ich przepisywania – Wykluczenie farmaceutów z korzyści dystrybucji – Brak zastosowania do dystrybucji bezpłatnych próbek produktów leczniczych niewymagających recepty – Skutki dla państw członkowskich]	8

2020/C 271/11	Sprawa C-831/18 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 juin 2020 r. – Komisja Europejska / RQ [Odwołanie – Administracja publiczna – Urzędnicy – Dyrektor generalny Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) – Immunitet jurysdykcyjny – Decyzja o uchyleniu – Akt niekorzystny – Prawo do obrony]	8
2020/C 271/12	Sprawa C-833/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de l'entreprise de Liège – Belgia) – SI, Brompton Bicycle Ltd / Chedech/Get2Get [Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna i przemysłowa – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuły 2 – 5 – Zakres stosowania – Przedmiot użytkowy – Pojęcie „utworu” – Prawnoautorska ochrona utworów – Przesłanki – Kształt produktu niezbędny do uzyskania efektu technicznego – Rower składany]	9
2020/C 271/13	Sprawa C-19/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Belgia) – État belge / Pantochim SA w likwidacji [Odesłanie prejudycjalne – Wzajemna pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności – Dyrektywa 76/308/EWG – Artykuł 6 ust. 2 i art. 10 – Dyrektywa 2008/55/WE – Artykuł 6 akapit drugi i art. 10 – Wierzytelność podatkowa wnioskującego państwa członkowskiego odzyskiwana przez współpracujące państwo członkowskie – Status odzyskiwanej wierzytelności – Pojęcie „przywileju” – Potrącenie owej wierzytelności z mocy ustawy z długiem podatkowym wobec współpracującego państwa członkowskiego]	10
2020/C 271/14	Sprawa C-43/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia) – Vodafone Portugal – Comunicações Pessoais, SA / Autoridade Tributária e Aduaneira [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. c) – Zakres stosowania – Transakcje podlegające opodatkowaniu – Odpłatne świadczenie usług – Odszkodowanie wypłacane w przypadku nieprzestrzegania przez klientów minimalnego okresu związania umową – Kwalifikacja]	10
2020/C 271/15	Sprawa C-74/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa – Juízo Local Cível de Lisboa – Juiz 18 – Portugalia) – LE / Transportes Aéreos Portugueses SA [Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 3 – Artykuł 7 ust. 1 – Odszkodowanie dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Zwolnienie z obowiązku wypłaty odszkodowania – Pojęcie „nadzwyczajnych okoliczności” – Pasażerowie zakłócający porządek („Unruly passengers”) – Możliwość powołania się na wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności w odniesieniu do lotu, na który nie miały one wpływu – Pojęcie „racjonalnych środków”]	11
2020/C 271/16	Sprawa C-88/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Zărnești – Rumunia) – Asociația „Alianța pentru combaterea abuzurilor” / TM, UN, Asociația DMPA [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Dyrektywa 92/43/EWG – Artykuł 12 ust. 1 – System ścisłej ochrony gatunków zwierząt – Załącznik IV – Canis lupus (wilk) – Artykuł 16 ust. 1 – Naturalny zasięg – Chwytnie i transport okazów dzikiego zwierzęcia z gatunku canis lupus – Bezpieczeństwo publiczne]	12
2020/C 271/17	Sprawa C-115/19 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. – China Construction Bank Corp. / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Groupement des cartes bancaires [Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Sprzeciw – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Ocena podobieństwa kolidujących ze sobą oznaczeń – Ocena charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego]	13
2020/C 271/18	Sprawa C-142/19 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. – Dovgan GmbH / Monolith Frost GmbH, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) [Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Wniosek o unieważnienie prawa do słownego znaku towarowego PLOMBIR – Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku – Obowiązek uzasadnienia – Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów]	13

2020/C 271/19	Sprawa C-146/19: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – SCT, d.d. w upadłości / Republika Słowenii [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 90 i 273 – Podstawa opodatkowania – Obniżenie – Odmowa – Niewywiązanie się z płatności – Podatnik, który nie zgłosił swojej wierzytelności w postępowaniu upadłościowym wszczętym przeciwko dłużnikowi – Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności – Bezpośrednia skuteczność]	14
2020/C 271/20	Sprawa C-206/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa – Łotwa) – „KOB” SIA / Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 49 i 63 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości i swobodny przepływ kapitału – Dyrektywa 2006/123/WE – Nabywanie gruntów rolnych na Łotwie w celu ich eksploatacji – System uprzednich zezwoleń obowiązujący w stosunku do osób prawnych – Szczególne wymogi mające zastosowanie wyłącznie do osób prawnych, których wspólnicy względnie osoby uprawnione do reprezentacji są obywatelami innego państwa członkowskiego – Wymogi dotyczące miejsca zamieszkania i znajomości języka urzędowego Republiki Łotewskiej – Dyskryminacja bezpośrednia ze względu na przynależność państwową]	15
2020/C 271/21	Sprawa C-219/19: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – Parsec Fondazione Parco delle Scienze e della Cultura/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Autorità nazionale anticorruzione (ANAC) [Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne na roboty budowlane, dostawy i usługi – Dyrektywa 2014/24/UE – Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na usługi – Usługi architektoniczne i inżynierskie – Artykuł 19 ust. 1 i art. 80 ust. 2 – Przepisy krajowe ograniczające możliwość udziału jedynie do wykonawców utworzonych w określonych formach prawnych]	15
2020/C 271/22	Sprawa C-242/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – CHEP Equipment Pooling NV/ Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Serviciul Soluționare Contestații, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 17 ust. 2 lit. g) – Przemieszczenie mienia ruchomego w ramach Unii Europejskiej w celu świadczenia usług – Artykuły 170 i 171 – Prawo do zwrotu VAT podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu – Dyrektywa 2008/9/WE – Pojęcie „podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim zwrotu” – Podatnik niezidentyfikowany do celów VAT w państwie członkowskim zwrotu]	16
2020/C 271/23	Sprawa C-328/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Porin kaupunki [Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuł 1 ust. 2 lit. a) – Zamówienia publiczne w dziedzinie usług transportu – Międzygminne porozumienie o współpracy dotyczącej organizacji i świadczenia usług społecznych i zdrowotnych oparte na tzw. modelu „gminy odpowiedzialnej” w rozumieniu prawa fińskiego – Przekazanie zadania organizacji usług jednej z gmin z obszaru objętego współpracą – Zamówienie in house – Udzielenie zamówienia na usługi transportowe bez postępowania przetargowego spółce należącej w całości do gminy odpowiedzialnej]	17
2020/C 271/24	Sprawa C-340/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – Valsts iepēmumu dienests/ SIA „Hydro Energo” [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Pozycja taryfowa 7407 – Sztaby, pręty i kształtowniki z miedzi – Wlewki z miedzi lub ze stopów miedzi w kształcie prostokąta, walcowane na gorąco]	18
2020/C 271/25	Sprawa C-378/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ústavný súd Slovenskej republiky – Słowacja) – postępowanie wszczęte przez Prezident Slovenskej republiky [Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 35 ust. 4 i 5 – Niezależność organów regulacyjnych – Ustawodawstwo krajowe przekazujące rządowi uprawnienie głowy państwa w zakresie mianowania prezesa urzędu regulacyjnego – Uczestnictwo ministerstw krajowych w postępowaniu taryfowym]	18

2020/C 271/26	Sprawa C-448/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha – Hiszpania) – WT / Subdelegación del Gobierno en Guadalajara [Odesłanie prejudycjalne – Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi – Dyrektywa 2003/109/WE – Artykuł 12 – Przyjęcie decyzji o wydaleniu rezydenta długoterminowego – Czynniki, które należy wziąć pod uwagę – Orzecznictwo krajowe – Nieuwzględnienie tych czynników – Zgodność – Dyrektywa 2001/40/WE – Wzajemne uznawanie decyzji o wydaleniu obywateli państw trzecich – Znaczenie]	19
2020/C 271/27	Sprawa C-472/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Vert Marine SAS / Premier ministre, Ministre de l'Économie et des Finances [Odesłanie prejudycjalne – Procedury udzielania zamówień w drodze koncesji – Dyrektywa 2014/23/UE – Artykuł 38 ust. 9 – Mechanizm środków zaradczych mających na celu wykazanie rzetelności przez wykonawcę objętego podstawą wykluczenia – Przepisy krajowe zakazujące wykonawcom objętym obligatoryjną podstawą wykluczenia brania udziału w postępowaniach o udzielenie koncesji przez pięć lat – Wykluczenie wszelkiej możliwości wykazania przez takich wykonawców podjęcia środków zaradczych]	20
2020/C 271/28	Sprawa C-128/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Klagenfurt (Austria) w dniu 19 lutego 2020 r. – GSMB Invest GmbH & Co. KG / Auto Krainer Gesellschaft m.b.H.	21
2020/C 271/29	Sprawa C-134/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Eisenstadt (Austria) w dniu 11 marca 2020 r. – IR / Volkswagen AG	21
2020/C 271/30	Sprawa C-167/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 lutego 2020 r. w sprawie T-320/18, WD / EFSA, wniesione w dniu 22 kwietnia 2020 r. przez WD	22
2020/C 271/31	Sprawa C-188/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 30 kwietnia 2020 r. – JG reprezentowany przez przedstawicieli ustawowych MI i LH i in. / OP jako zarządca masy upadłościowej Azurair GmbH	23
2020/C 271/32	Sprawa C-196/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 6 maja 2020 r. – Eurowings GmbH / Flightright GmbH	24
2020/C 271/33	Sprawa C-204/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgerichts Hamburg (Niemcy) w dniu 13 maja 2020 r. – Bayer Intellectual Property GmbH / kohlpharma GmbH	25
2020/C 271/34	Sprawa C-228/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsisches Finanzgericht (Niemcy) w dniu 2 czerwca 2020 r. – I GmbH / Finanzamt H	26
2020/C 271/35	Sprawa C-229/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 29 maja 2020 r. – P / „K” EOOD	27
2020/C 271/36	Sprawa C-236/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Emilia Romagna (Włochy) w dniu 4 czerwca 2020 r. – PG / Ministero della Giustizia, CSM – Consiglio Superiore della Magistratura, Presidenza del Consiglio dei Ministri	28
2020/C 271/37	Sprawa C-243/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon (Grecja) w dniu 5 czerwca 2020 r. – DP, SG/Trapeza Peiraios AE	29
2020/C 271/38	Sprawa C-256/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 10 czerwca 2020 r. – „Topłofikacija Sofia” EAD	29
2020/C 271/39	Sprawa C-260/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 2 kwietnia 2020 r. w sprawie T-383/17, Hansol Paper/Komisja, wniesione w dniu 11 czerwca 2020 r. przez Komisję Europejską	30
2020/C 271/40	Sprawa C-278/20: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii	31

Sąd

2020/C 271/41	Sprawa T-40/16: Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – MU / Parlament [Skarga o stwierdzenie nieważności – Artykuł 263 TFUE – Przepisy wewnętrzne regulujące staże i wizyty studyjne w Sekretariacie Generalnym Parlamentu – Stażysta niepełnosprawny – Dodatkowe świadczenie z tytułu inwalidztwa – Odmowa – Warunki udzielania dodatkowych środków przewidzianych dla stażystów niepełnosprawnych – Naruszenie prawa]	33
2020/C 271/42	Sprawa T-511/18: Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – XH / Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu (2017) – Decyzja o nieawansowaniu – Jasność i precyzja zarzutu skargi – Zasada zgodności – Zakwestionowanie aktów ostatecznych – Dopuszczalność – Artykuł 45 regulaminu pracowniczego – Sprawozdanie częściowe z okresu próbnego – Sprawozdanie z okresu próbnego – Sprawozdanie z oceny – Okoliczności brane pod uwagę przy porównywaniu osiągnięć – Prawdopodobieństwo postępowania – Odpowiedzialność – Krzywda]	33
2020/C 271/43	Sprawa T-737/18: Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Siberia Oriental / CPVO (Siberia) [Odmiany roślin – Wniosek o zmianę daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia gatunku Lilium L. – Odwołanie do Izby Odwoławczej CPVO – Niedopuszczalność – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 75 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 67 ust. 1 i art. 87 rozporządzenia nr 2100/94 – Sprostowanie oczywistych pomyłek – Artykuł 53 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 874/2009]	34
2020/C 271/44	Sprawa T-114/19: Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Pavel / EUIPO – bugatti (B) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy B – Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy b – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Artykuł 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 – Nadużycie władzy – Stwierdzenie częściowej nieważności]	35
2020/C 271/45	Sprawa T-295/19: Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Klymenko / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Spoczywający na Radzie obowiązek zweryfikowania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej]	36
2020/C 271/46	Sprawa T-550/19: Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Nitto Pharmaceutical Industries / EUIPO – Chiesi Farmaceutici (NOSTER) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską – Słowny znak towarowy NOSTER – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy FOSTER – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	36
2020/C 271/47	Sprawa T-651/19: Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Brands Up / EUIPO (Credit24) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Credit24 – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	37
2020/C 271/48	Sprawa T-383/19: Postanowienie Sądu z dnia 16 czerwca 2020 r. – Walker i in. / Parlament i Rada [Skarga o stwierdzenie nieważności – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii – Rozporządzenie (UE) 2019/592 zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1806 – Zwolnienie na zasadzie wzajemności z obowiązku posiadania wiz krótkoterminowych – Zarzucana utrata obywatelstwa Unii – Brak indywidualnego oddziaływania – Niedopuszczalność]	38
2020/C 271/49	Sprawa T-558/19: Postanowienie Sądu z dnia 16 czerwca 2020 r. – Luz Saúde / EUIPO – Clínica La Luz (HOSPITAL DA LUZ LEARNING HEALTH) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego HOSPITAL DA LUZ LEARNING HEALTH – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy clínica LALUZ – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	38
2020/C 271/50	Sprawa T-848/19: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2020 r. – HS / Komisja	39
2020/C 271/51	Sprawa T-347/20: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2020 r. – Sogia Ellas / Komisja	40
2020/C 271/52	Sprawa T-350/20: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2020 r. – Wagenknecht / Komisja	41

2020/C 271/53	Sprawa T-357/20: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2020 r. – Kozhuvchanka uvoz-izvoz Kavadarci / EUIPO (NASHE MAKEDONSKO PILSNER BEER MACEDONIAN PREMIUM BEER)	42
2020/C 271/54	Sprawa T-373/20: Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2020 r. – Framery / EUIPO – Smartblock (Budynek przenośny)	43
2020/C 271/55	Sprawa T-380/20: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2020 r. – Tubes Radiatori/EUIPO – Antrax It (kaloryfer)	44
2020/C 271/56	Sprawa T-382/20: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2020 r. – Lee / EUIPO (Noże stołowe, widelce i łyżki)	44
2020/C 271/57	Sprawa T-386/20: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2020 r. – Micron Technology / EUIPO (INTELLIGENCE, ACCELERATED)	45
2020/C 271/58	Sprawa T-394/20: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2020 r. – Hypo Vorarlberg Bank / SRB . . .	46
2020/C 271/59	Sprawa T-396/20: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2020 r. – Riviera-Airport / EUIPO – Aéroports de la Côte d'Azur (RIVIERA AIRPORTS)	46
2020/C 271/60	Sprawa T-398/20: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2020 r. – Riviera-Airport / EUIPO – Aéroports de la Côte d'Azur (RIVIERA AIRPORTS)	47
2020/C 271/61	Sprawa T-399/20: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2020 r. – Cole Haan / EUIPO – Samsøe & Samsøe (Ø)	48
2020/C 271/62	Sprawa T-402/20: Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2020 r. – Zippo Manufacturing i in. / Komisja	49
2020/C 271/63	Sprawa T-405/20: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – DZ Hyp / SRB	50
2020/C 271/64	Sprawa T-406/20: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – Landesbank Baden-Württemberg / SRB	52
2020/C 271/65	Sprawa T-407/20: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – DVB Bank / SRB	52
2020/C 271/66	Sprawa T-410/20: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – DZ Bank/SRB	53
2020/C 271/67	Sprawa T-411/20: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – Bayerische Landesbank / SRB	53
2020/C 271/68	Sprawa T-412/20: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale/SRB	54
2020/C 271/69	Sprawa T-413/20: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – Norddeutsche Landesbank – Girozentrale/SRB	54
2020/C 271/70	Sprawa T-527/19: Postanowienie Sądu z dnia 17 czerwca 2020 r. – Sánchez Cano / EUIPO – Grupo Osborne (EL TORO BALLS Fini)	56

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2020/C 271/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 262 z 10.8.2020

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 255 z 3.8.2020

Dz.U. C 247 z 27.7.2020

Dz.U. C 240 z 20.7.2020

Dz.U. C 230 z 13.7.2020

Dz.U. C 222 z 6.7.2020

Dz.U. C 215 z 29.6.2020

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska przeciwko Węgry

(Sprawa C-78/18) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dopuszczalność – Artykuł 63 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Istnienie ograniczenia – Ciężar dowodu – Dyskryminacja pośrednia związana z pochodzeniem kapitału – Artykuł 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do swobodnego zrzeszania się – Przepisy krajowe nakładające obwarowane sankcją obowiązki w zakresie rejestracji, zgłaszania i jawności na organizacje pozarządowe otrzymujące wsparcie finansowe z innych państw członkowskich lub z państw trzecich – Artykuł 7 karty praw podstawowych – Prawo do poszanowania życia prywatnego – Artykuł 8 ust. 1 karty praw podstawowych – Prawo do ochrony danych osobowych – Przepisy krajowe nakładające obowiązek ujawnienia informacji o osobach udzielających wsparcia finansowego stowarzyszeniom i o kwocie tego wsparcia – Uzasadnienie – Nadrzędny wzgląd interesu ogólnego – Przejrzystość finansowania stowarzyszeń – Artykuł 65 TFUE – Porządek publiczny – Bezpieczeństwo publiczne – Zwalczanie prania pieniędzy, finansowania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej – Artykuł 52 ust. 1 karty praw podstawowych]

(2020/C 271/02)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo V. Di Bucci, L. Havas, L. Malferrari i K. Talabér-Ritz, następnie V. Di Bucci, L. Havas i L. Malferrari, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i G. Koós, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz i H. Shev, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Przyjmując przepisy a külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. törvény (ustawy LXXVI z 2017 r. o przejrzystości organizacji otrzymujących wsparcie zagraniczne), które nakładają obowiązki w zakresie rejestracji, zgłaszania i jawności na określone kategorie organizacji społeczeństwa obywatelskiego korzystających bezpośrednio lub pośrednio ze wsparcia zagranicznego przekraczającego określony próg i które przewidują możliwość stosowania sankcji wobec organizacji niewywiązujących się z tych obowiązków, Węgry wprowadziły dyskryminujące i nieuzasadnione ograniczenia w odniesieniu do darowizn zagranicznych przekazywanych organizacjom społeczeństwa obywatelskiego, z naruszeniem zobowiązań, które na nich ciążyą na mocy art. 63 TFUE oraz art. 7, 8 i 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

2) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.

3) Królestwo Szwecji pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 18.6.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / Dôvera zdravotná poisťovňa a.s., Republika Slovácka, Union zdravotná poisťovňa a.s.

(Sprawy połączone C-262/18 P i C-271/18 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – System zabezpieczenia społecznego – Zakłady ubezpieczeń zdrowotnych – Pojęcia „przedsiębiorstwa” i „działalności gospodarczej” – Cel społeczny – Zasada solidarności – Kontrola państwowa – Ocena całościowa – Możliwość dążenia do zysków – Konkurencja rezydualna w zakresie jakości i oferty świadczeń ubezpieczenia zdrowotnego]

(2020/C 271/03)

Język postępowania: angielski

Strony

(sprawa C-262/18)

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Tomat i P.-J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Interwenient popierający wnoszącą odwołanie: Republika Finlandii (przedstawiciel: S. Hartikainen, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Dôvera zdravotná poisťovňa a.s. (przedstawiciele: F. Roscam Abbing, A. Pliego Selie i O. W. Brouwer, advocaten), Republika Slovácka (przedstawiciele: M. Kianička, D. Kaiserová i B. Ricziová, pełnomocnicy), Union zdravotná poisťovňa a.s. (przedstawiciele: A. M. ter Haar, A. Kleinhout i J. K. de Pree, advocaten)

(sprawa C-271/18)

Wnosząca odwołanie: Republika Slovácka (przedstawiciele: M. Kianička, D. Kaiserová i B. Ricziová, pełnomocnicy)

Interwenient popierający wnoszącą odwołanie: Republika Finlandii (przedstawiciel: S. Hartikainen, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Dôvera zdravotná poisťovňa a.s. (przedstawiciele: F. Roscam Abbing, A. Pliego Selie i O. W. Brouwer, advocaten), Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Tomat i P.-J. Loewenthal, pełnomocnicy), Union zdravotná poisťovňa a.s. (przedstawiciele: A. M. ter Haar, A. Kleinhout i J. K. de Pree, advocaten)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 lutego 2018 r., Dôvera zdravotná poisťovňa/Komisja (T-216/15, niepublikowany, EU:T:2018:64) zostaje uchylony.
- 2) Skarga wniesiona przez Dôvera zdravotná poisťovňa a.s. w sprawie T-216/15 zostaje oddalona.
- 3) Dôvera zdravotná poisťovňa a.s. zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską w ramach niniejszych odwołań i postępowania przed Sądem Unii Europejskiej i pokrywa własne koszty poniesione w ramach tych postępowań. Ponadto Dôvera zdravotná poisťovňa zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Republikę Slovácką w ramach niniejszych odwołań.
- 4) Republika Slovácka pokrywa własne koszty poniesione w ramach postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.
- 5) Union zdravotná poisťovňa a.s. pokrywa własne koszty poniesione w ramach niniejszych odwołań i postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

6) Republika Finlandii pokrywa własne koszty poniesione w ramach niniejszych odwołań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 2.7.2018.
Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – KrakVet Marek Batko sp. K. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-276/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 33 – Określenie miejsca transakcji podlegających opodatkowaniu – Dostawa towarów wraz z transportem – Dostawa towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rachunek – Rozporządzenie (UE) nr 904/2010 – Artykuły 7, 13 i 28–30 – Współpraca pomiędzy państwami członkowskimi – Wymiana informacji]

(2020/C 271/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KrakVet Marek Batko sp. K.

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz art. 7, 13 i 28–30 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej i zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby organy podatkowe jednego państwa członkowskiego mogły jednostronnie poddać transakcje traktowaniu pod względem podatkowym w zakresie podatku od wartości dodanej odmiennemu od traktowania, w ramach którego zostały one już opodatkowane w innym państwie członkowskim.
- 2) Artykuł 33 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy towary sprzedawane przez dostawcę mającego siedzibę w jednym państwie członkowskim nabywcom mającym siedzibę lub miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim są dostarczane do tych nabywców przez spółkę polecaną przez tego dostawcę, lecz z którą nabywcy mają swobodę zawierania umów do celów tej dostawy, towary te należy uznać za wysłane lub przetransportowane „przez dostawcę lub [na jego rachunek]”, jeżeli rola tego dostawcy jest dominująca w zakresie inicjatywy i organizacji istotnych etapów wysyłki lub transportu tych towarów, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego przy uwzględnieniu wszystkich elementów sporu w postępowaniu głównym.
- 3) Prawo Unii, a w szczególności dyrektywę 2006/112, należy interpretować w ten sposób, że transakcje, w ramach których towary sprzedawane przez dostawcę są dostarczane nabywcom przez spółkę przez niego polecaną, nie stanowią nadużycia prawa, gdy z jednej strony wspomniany dostawca i wspomniana spółka są ze sobą powiązani w tym sensie, że niezależnie od tego dostarczania owa spółka przejmując niektóre potrzeby logistyczne tego samego dostawcy, a z drugiej strony nabywcy ci nadal mają jednak możliwość korzystania z usług innej spółki lub osobistego odbioru towarów, o ile okoliczności te nie mają wpływu na stwierdzenie, że dostawca i polecana przez niego spółka transportowa są niezależnymi spółkami prowadzącymi na własny rachunek rzeczywistą działalność gospodarczą, a zatem transakcji tych nie można zakwalifikować jako nadużycia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 3.9.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – RB / TÜV Rheinland LGA Products GmbH, Allianz IARD S.A.

(Sprawa C-581/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Prawo Unii Europejskiej – Zasady ogólne – Artykuł 18 TFUE – Zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową – Zastosowanie prawa Unii Europejskiej – Wadliwe implanty piersi – Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w zakresie produkcji wyrobów medycznych – Umowa ubezpieczenia przewidująca geograficzne ograniczenie ochrony ubezpieczeniowej]

(2020/C 271/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: RB

Druga strona postępowania: TÜV Rheinland LGA Products GmbH, Allianz IARD S.A.

Sentencja

Artykuł 18 akapit pierwszy TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do postanowienia przewidzianego w umowie zawartej między zakładem ubezpieczeń a producentem wyrobów medycznych, ograniczającego geograficzny zakres ochrony ubezpieczeniowej odpowiedzialności cywilnej w związku z tymi wyrobami do szkód zaistniałych na terytorium jednego państwa członkowskiego, ponieważ w obecnym stanie prawa Unii sytuacja taka nie jest objęta zakresem jego stosowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Słupsku – Polska) – postępowanie karne przeciwko JI

(Sprawa C-634/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2004/757/WSiSW – Minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami – Artykuł 2 ust. 1 lit. c) – Artykuł 4 ust. 2 lit. a) – Pojęcie „dużych ilości narkotyków” – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Równość traktowania – Artykuły 20 i 21 – Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar – Artykuł 49]

(2020/C 271/06)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Słupsku

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Ji

przy udziale: Prokuratury Rejonowej w Słupsku

Sentencja

Artykuł 4 ust. 2 lit. a) decyzji ramowej Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiającej minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami w związku z jej art. 2 ust. 1 lit. c), a także art. 20, 21 i 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie kwalifikowało jako przestępstwo posiadanie znacznej ilości środków

odurzających lub substancji psychotropowych zarówno w celu konsumpcji własnej, jak i w celu nielegalnego handlu narkotykami, wykładnię pojęcia „znaczej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych” pozostawiając jednak każdorazowo ocenie sądów krajowych, pod warunkiem że wykładnię tę można racjonalnie przewidzieć.

(¹) Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Kiel – Niemcy) – KH / Sparkasse Südholstein

(Sprawa C-639/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Sprzedaż usług finansowych na odległość – Dyrektywa 2002/65/WE – Artykuł 1 – Zakres stosowania – Umowy dotyczące usług finansowych obejmujące umowę wstępną, po której następują kolejne czynności – Zastosowanie dyrektywy 2002/65/WE jedynie do umowy wstępnej – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „umowy dotyczącej usług finansowych” – Aneks do umowy kredytu zmieniający pierwotnie ustaloną wysokość oprocentowania]

(2020/C 271/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Kiel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KH

Strona pozwana: Sparkasse Südholstein

Sentencja

Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE należy interpretować w ten sposób, że aneks do umowy kredytu nie wchodzi w zakres pojęcia „umowy dotyczącej usług finansowych” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli aneks ogranicza się jedynie do zmiany pierwotnie uzgodnionej wysokości oprocentowania, bez przedłużenia terminu obowiązywania umowy kredytu, ani zmiany jej kwoty, w sytuacji gdy pierwotne warunki umowy kredytu przewidywały wprowadzenie takiego aneksu, a w razie jego braku – zastosowanie zmiennej wysokości oprocentowania.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Trybunału (siódmy izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „Primart” Marek Łukasiewicz / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Bolton Cile España, SA

(Sprawa C-702/18 P) (¹)

[Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego PRIMART Marek Łukasiewicz – Wcześniejszy krajowy znak towarowy PRIMA – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 76 ust. 1 – Zakres kontroli sprawowanej przez Sąd Unii Europejskiej]

(2020/C 271/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „Primart” Marek Łukasiewicz (przedstawiciel: J. Skořuda, radca prawny)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik), Bolton Cile España, SA (przedstawiciele: F. Celluprica, F. Fischetti i F. De Bono, avvocati)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 września 2018 r., Primart/EUIPO – Bolton Cile España (PRIMART Marek Łukasiewicz) (T-584/17, niepublikowany, EU:T:2018:530), zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Ryanair Designated Activity Company / Országos Rendőr-főkapitányság

(Sprawa C-754/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuły 5, 10 i 20 – Prawo wjazdu na terytorium państwa członkowskiego przysługujące obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny obywatela Unii – Dowód posiadania takiego prawa – Posiadanie karty pobytu członka rodziny obywatela Unii – Posiadanie karty stałego pobytu]

(2020/C 271/09)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ryanair Designated Activity Company

Strona pozwana: Országos Rendőr-főkapitányság

Sentencja

- 1) Wykładni art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że posiadanie karty stałego pobytu, o której mowa w art. 20 tej dyrektywy, zwalnia osobę, która nie jest obywatelem państwa członkowskiego, lecz jest członkiem rodziny obywatela Unii i posiada taką kartę, z obowiązku uzyskania wizy wjazdowej na terytorium państw członkowskich.
- 2) Wykładni art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38 należy dokonywać w ten sposób, że posiadanie karty stałego pobytu, o której mowa w art. 20 tej dyrektywy, zwalnia członka rodziny obywatela Unii, który jest jej posiadaczem, z obowiązku uzyskania wizy, jeżeli karta ta została wydana przez państwo członkowskie nienależące do strefy Schengen.
- 3) Wykładni art. 20 dyrektywy 2004/38 należy dokonywać w ten sposób, że posiadanie karty pobytu, o której mowa w tym przepisie, stanowi wystarczający dowód na to, że posiadacz tej karty jest członkiem rodziny obywatela Unii, a tym samym zainteresowany ma prawo, bez konieczności przeprowadzania w stosunku do niego dodatkowej weryfikacji lub przedstawiania przez niego dodatkowych wyjaśnień, do wjazdu na terytorium państwa członkowskiego w związku ze zwolnieniem z obowiązku uzyskania wizy na podstawie art. 5 ust. 2 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 8.4.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – ratiopharm GmbH / Novartis Consumer Health GmbH

(Sprawa C-786/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona zdrowia publicznego – Rynek wewnętrzny – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Dyrektywa 2001/83/WE – Reklama – Artykuł 96 – Dystrybucja bezpłatnych próbek produktów leczniczych wymagających recepty wśród osób uprawnionych do ich przepisywania – Wykluczenie farmaceutów z korzyści dystrybucji – Brak zastosowania do dystrybucji bezpłatnych próbek produktów leczniczych niewymagających recepty – Skutki dla państw członkowskich]

(2020/C 271/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ratiopharm GmbH

Strona przeciwna: Novartis Consumer Health GmbH

Sentencja

Artykuł 96 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on przedsiębiorstwom farmaceutycznym na bezpłatną dystrybucję wśród farmaceutów próbek produktów leczniczych wymagających recepty. Przepis ten nie stoi natomiast na przeszkodzie bezpłatnej dystrybucji wśród farmaceutów próbek produktów leczniczych niewymagających recepty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 25.3.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 juin 2020 r. – Komisja Europejska / RQ

(Sprawa C-831/18 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Administracja publiczna – Urzędnicy – Dyrektor generalny Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) – Immunitet jurysdykcyjny – Decyzja o uchyleniu – Akt niekorzystny – Prawo do obrony]

(2020/C 271/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciel: J.P. Keppenne i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: RQ (przedstawiciel: É. Boigelot, avocat)

Sentencja

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 października 2018 r., RQ/Komisja (T 29/17, EU:T:2018:717), zostaje uchylony.

- 2) Pierwsza część piątego zarzutu skargi wniesionej do Sądu Unii Europejskiej zostaje oddalona.
- 3) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej celem rozpoznania zarzutów od pierwszego do czwartego skargi oraz drugiej i trzeciej części piątego zarzutu skargi.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de l'entreprise de Liège – Belgia) – SI, Brompton Bicycle Ltd / Chedech/Get2Get

(Sprawa C-833/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna i przemysłowa – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuły 2 – 5 – Zakres stosowania – Przedmiot użytkowy – Pojęcie „utworu” – Prawnoautorska ochrona utworów – Przesłanki – Kształt produktu niezbędny do uzyskania efektu technicznego – Rower składany]

(2020/C 271/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de l'entreprise de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SI, Brompton Bicycle Ltd

Strona pozwana: Chedech/Get2Get

Sentencja

Artykuły 2–5 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w nich ochrona prawnoautorska ma zastosowanie do produktu, którego forma jest, przynajmniej w części, niezbędna do uzyskania efektu technicznego, jeżeli produkt ten stanowi oryginalne dzieło wynikające z twórczości intelektualnej, co przejawia się tym, że poprzez tę formę jego autor wyraża swoje możliwości twórcze w sposób oryginalny, dokonując swobodnych i twórczych wyborów, skutkiem czego owa forma stanowi odzwierciedlenie jego osobowości, czego ustalenie należy do sądu krajowego przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności sporu w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Belgia) – État belge / Pantochim SA w likwidacji

(Sprawa C-19/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wzajemna pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności – Dyrektywa 76/308/EWG – Artykuł 6 ust. 2 i art. 10 – Dyrektywa 2008/55/WE – Artykuł 6 akapit drugi i art. 10 – Wierzytelność podatkowa wnioskującego państwa członkowskiego odzyskiwana przez współpracujące państwo członkowskie – Status odzyskiwanej wierzytelności – Pojęcie „przywileju” – Potrącenie owej wierzytelności z mocy ustawy z długiem podatkowym wobec współpracującego państwa członkowskiego]

(2020/C 271/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: État belge

Strona pozwana: Pantochim SA w likwidacji

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń wynikających z operacji będących częścią systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz rolniczych opłat wyrównawczych i opłat celnych i art. 6 akapit drugi dyrektywy Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń należy interpretować w ten sposób, że wierzytelność wnioskującego państwa członkowskiego nie jest traktowana w taki sam sposób jak wierzytelność współpracującego państwa członkowskiego i nie uzyskuje statusu wierzytelności tego ostatniego państwa.
- 2) Artykuł 10 dyrektywy 76/308 i art. 10 dyrektywy 2008/55 należy interpretować w ten sposób, że:
 - zawarte w nich pojęcie „przywileju” odnosi się do każdego mechanizmu, który ma na celu doprowadzenie, w przypadku konkurujących ze sobą wierzytelności, do uprzywilejowania zapłaty danej wierzytelności.
 - przyznana współpracującemu państwu członkowskiemu możliwość dokonania potrącenia w przypadku konkurujących wierzytelności stanowi przywilej w rozumieniu tych przepisów, jeżeli skorzystanie z tego uprawnienia skutkuje uprzywilejowaniem tego państwa lub przyznaniem temu państwu członkowskiemu pierwszeństwa w kontekście uzyskania zapłaty przysługujących mu wierzytelności, a takie uprzywilejowanie lub pierwszeństwo nie przysługuje innym wierzycielom, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 18.3.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia) – Vodafone Portugal – Comunicações Pessoais, SA / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-43/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. c) – Zakres stosowania – Transakcje podlegające opodatkowaniu – Odpłatne świadczenie usług – Odszkodowanie wypłacane w przypadku nieprzestrzegania przez klientów minimalnego okresu związania umową – Kwalifikacja]

(2020/C 271/14)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vodafone Portugal – Comunicações Pessoais, SA

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że kwoty otrzymane przez podmiot gospodarczy w przypadku przedterminowego rozwiązania z powodów leżących po stronie klienta umowy o świadczenie usług przewidującej przestrzeganie okresu lojalności [okresu związania umową] w zamian za przyznanie temu klientowi korzystnych warunków handlowych należy uznać za stanowiące wynagrodzenie za odpłatne świadczenie usług w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 139 z 15.4.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa – Juízo Local Cível de Lisboa – Juiz 18 – Portugalia) – LE / Transportes Aéreos Portugueses SA

(Sprawa C-74/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 3 – Artykuł 7 ust. 1 – Odszkodowanie dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Zwolnienie z obowiązku wypłaty odszkodowania – Pojęcie „nadzwyczajnych okoliczności” – Pasażerowie zakłócający porządek („Unruly passengers”) – Możliwość powołania się na wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności w odniesieniu do lotu, na który nie miały one wpływu – Pojęcie „racjonalnych środków”]

(2020/C 271/15)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa – Juízo Local Cível de Lisboa – Juiz 18

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LE

Strona pozwana: Transportes Aéreos Portugueses SA

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zachowanie pasażera zakłócające porządek na pokładzie samolotu, które uzasadniało zboczenie przez dowódcę statku powietrznego z trasy lotu w kierunku lotniska innego niż lotnisko docelowe w celu usunięcia z pokładu owego pasażera i wyładunku jego bagaży, jest objęte zakresem pojęcia „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu tego przepisu, chyba że obsługujący lot przewoźnik lotniczy przyczynił się do wystąpienia owego zachowania, względnie zaniechał podjęcia środków stosownych w świetle oznak zapowiadających wystąpienie takiego zachowania, czego zweryfikowanie spoczywa na sądzie odsyłającym.
- 2) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w celu uzyskania zwolnienia z obowiązku wypłaty odszkodowania pasażerem w przypadku dużego opóźnienia lub odwołania lotu obsługujący przewoźnik lotniczy może powołać się na „nadzwyczajną okoliczność”, która miała wpływ na poprzedni lot obsługiwany przez tego samego przewoźnika za pośrednictwem tego samego statku powietrznego, pod warunkiem że istnieje bezpośredni związek przyczynowy między wystąpieniem owej okoliczności a opóźnieniem, względnie odwołaniem kolejnego lotu, czego ocena należy do sądu odsyłającego z uwzględnieniem w szczególności sposobu eksploatacji danego statku powietrznego przez odnośnego obsługującego przewoźnika lotniczego.

- 3) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że dokonanie przez przewoźnika lotniczego zmiany planu podróży pasażera – ze względu na to, iż na transportujący go statek powietrzny miała wpływ nadzwyczajna okoliczność – polegającej na przewiezieniu go za pomocą następnego obsługiwanego przez owego przewoźnika lotu, co doprowadziło do tego, iż ów pasażer dotarł do miejsca docelowego dzień później, aniżeli było to pierwotnie zaplanowane, nie stanowi „racjonalnego środka” zwalniającego tego przewoźnika z obowiązku wypłaty odszkodowania przewidzianego w art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia, chyba że plan podróży pasażera nie mógł zostać zmieniony w inny sposób, za pomocą lotu bezpośredniego lub łączonego obsługiwanego przez tego przewoźnika lub przez innego przewoźnika lotniczego, przylatującego do miejsca docelowego wcześniej niż umożliwia to następny lot danego przewoźnika lotniczego, względnie że dokonanie takiej zmiany planu podróży stanowiłoby dla tego przewoźnika lotniczego poświęcenie, jakiego nie można od niego wymagać, mając na uwadze możliwości jego przedsiębiorstwa w danym momencie, czego ocena należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 148 z 29.4.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Zărnești – Rumunia) – Asociația „Alianța pentru combaterea abuzurilor” / TM, UN, Asociația DMPA

(Sprawa C-88/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Dyrektywa 92/43/EWG – Artykuł 12 ust. 1 – System ścisłej ochrony gatunków zwierząt – Załącznik IV – *Canis lupus* (wilk) – Artykuł 16 ust. 1 – Naturalny zasięg – Chwytywanie i transport okazów dzikiego zwierzęcia z gatunku *canis lupus* – Bezpieczeństwo publiczne]

(2020/C 271/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Zărnești

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociația „Alianța pentru combaterea abuzurilor”

Strona pozwana: TM, UN, Asociația DMPA

Sentencja

Artykuł 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą 2013/17/UE z dnia 13 maja 2013 r., należy interpretować w ten sposób, że chwytywanie i transport okazów gatunku zwierząt chronionego na podstawie załącznika IV do tej dyrektywy, takiego jak wilk, na obrzeżach obszaru osiedli ludzkich lub na takim obszarze, mogą być objęte zakazem przewidzianym w tym przepisie.

Artykuł 16 ust. 1 wspomnianej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że każda forma celowego chwytywania okazów tego gatunku zwierząt w opisanych powyżej okolicznościach jest zakazana w braku odstępstwa przyznanego przez właściwy organ krajowy na podstawie tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 172 z 20.5.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. – China Construction Bank Corp. / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Groupement des cartes bancaires

(Sprawa C-115/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Sprzeciw – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Ocena podobieństwa kolidujących ze sobą oznaczeń – Ocena charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego]

(2020/C 271/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: China Construction Bank Corp. (przedstawiciele: A. Carboni i J. Gibbs, solicitors)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i D. Botis, pełnomocnicy), Groupement des cartes bancaires (przedstawiciel: C. Herissay Ducamp, avocate)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 grudnia 2018 r., China Construction Bank/EUIPO – Groupement des cartes bancaires (CCB) (T-665/17, EU:T:2018:879), zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 czerwca 2017 r. (sprawa R 2265/2016-1).
- 3) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez China Construction Bank Corp. w związku z niniejszym odwołaniem oraz połowę kosztów poniesionych przez niego w związku z postępowaniem w pierwszej instancji.
- 4) Groupement des cartes bancaires pokrywa, poza własnymi kosztami, połowę kosztów poniesionych przez China Construction Bank Corp. w związku z postępowaniem w pierwszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 24.6.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. – Dovgan GmbH / Monolith Frost GmbH, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-142/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Wniosek o unieważnienie prawa do słownego znaku towarowego PLOMBIR – Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku – Obowiązek uzasadnienia – Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów]

(2020/C 271/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dovgan GmbH (przedstawiciel: C. Rohnke, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Monolith Frost GmbH (przedstawiciele: E. Liebich i S. Labesius, Rechtsanwälte), Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Söder, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Dovgan GmbH pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Monolith Frost GmbH.
- 3) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 z 5.8.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – SCT, d. d. w upadłości / Republika Słowenii

(Sprawa C-146/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 90 i 273 – Podstawa opodatkowania – Obniżenie – Odmowa – Niewywiązanie się z płatności – Podatnik, który nie zgłosił swojej wierzytelności w postępowaniu upadłościowym wszczętym przeciwko dłużnikowi – Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności – Bezpośrednia skuteczność]

(2020/C 271/19)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SCT, d.d. w upadłości

Druga strona postępowania: Republika Słowenii

Sentencja

- 1) Artykuł 90 ust. 1 i art. 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, na podstawie którego odmawia się podatnikowi prawa do obniżenia zapłaconego VAT związanego z nieściągalną wierzytelnością, jeżeli nie zgłosił on tej wierzytelności w postępowaniu upadłościowym wszczętym przeciwko swojemu dłużnikowi, nawet jeśli podatnik ten wykaże, że nawet gdyby zgłosił wspomnianą wierzytelność, to i tak nie zostałaby ona zaspokojona.
- 2) Artykuł 90 ust. 1 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy powinien w ramach ciążącego na nim obowiązku podjęcia wszelkich właściwych środków w celu zapewnienia wykonania tego przepisu dokonywać wykładni prawa krajowego w sposób zgodny z tym przepisem lub – jeżeli taka wykładnia zgodna nie jest możliwa – odstąpić od stosowania każdego uregulowania krajowego, którego zastosowanie prowadziłoby do rezultatu sprzecznego ze wspomnianym przepisem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 29.4.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa – Łotwa) – „KOB” SIA / Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija

(Sprawa C-206/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 49 i 63 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości i swobodny przepływ kapitału – Dyrektywa 2006/123/WE – Nabywanie gruntów rolnych na Łotwie w celu ich eksploatacji – System uprzednich zezwoleń obowiązujący w stosunku do osób prawnych – Szczególne wymogi mające zastosowanie wyłącznie do osób prawnych, których wspólnicy względnie osoby uprawnione do reprezentacji są obywatelami innego państwa członkowskiego – Wymogi dotyczące miejsca zamieszkania i znajomości języka urzędowego Republiki Łotewskiej – Dyskryminacja bezpośrednia ze względu na przynależność państwową]

(2020/C 271/20)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „KOB” SIA

Strona przeciwna: Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija

Sentencja

Artykuły 9, 10 i 14 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu uregulowania państwa członkowskiego, które uzależnia prawo osoby prawnej, której wspólnik lub wspólnicy reprezentujący wspólnie więcej niż połowę kapitału spółki powiązanego z prawem głosu, i wszystkie osoby uprawnione do jej reprezentowania są obywatelami innych państw członkowskich, do nabycia prawa własności gruntu rolnego położonego na terytorium tego państwa członkowskiego od przedstawienia przez owych wspólników i osoby uprawnione do reprezentacji, po pierwsze, zaświadczenia o rejestracji w charakterze rezydentów państwa członkowskiego położenia nieruchomości, i po drugie, dokumentu poświadczającego posiadanie znajomości języka urzędowego owego państwa członkowskiego na poziomie umożliwiającym co najmniej uczestniczenie w rozmowie dotyczącej spraw codziennych lub kontekstu zawodowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 6.5.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – Parsec Fondazione Parco delle Scienze e della Cultura/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Autorità nazionale anticorruzione (ANAC)

(Sprawa C-219/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne na roboty budowlane, dostawy i usługi – Dyrektywa 2014/24/UE – Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na usługi – Usługi architektoniczne i inżynierskie – Artykuł 19 ust. 1 i art. 80 ust. 2 – Przepisy krajowe ograniczające możliwość udziału jedynie do wykonawców utworzonych w określonych formach prawnych]

(2020/C 271/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Parsec Fondazione Parco delle Scienze e della Cultura

Strona przeciwna: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Autorità nazionale anticorruzione (ANAC)

Sentencja

Artykuł 19 ust. 1 i art. 80 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, w świetle motywu 14 owej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które wykluczają możliwość udziału podmiotów o celu niezarobkowym w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na usługi inżynierskie i architektoniczne, podczas gdy podmioty te są uprawnione na gruncie prawa krajowego do oferowania usług objętych odnośnym zamówieniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – CHEP Equipment Pooling NV / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Serviciul Soluționare Contestații, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

(Sprawa C-242/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 17 ust. 2 lit. g) – Przemieszczenie mienia ruchomego w ramach Unii Europejskiej w celu świadczenia usług – Artykuły 170 i 171 – Prawo do zwrotu VAT podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu – Dyrektywa 2008/9/WE – Pojęcie „podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim zwrotu” – Podatnik niezidentyfikowany do celów VAT w państwie członkowskim zwrotu]

(2020/C 271/22)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CHEP Equipment Pooling NV

Strona przeciwna: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Serviciul Soluționare Contestații, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

Sentencja

1) Artykuł 17 ust. 2 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że przemieszczenie przez podatnika towarów pochodzących z jednego państwa członkowskiego do państwa członkowskiego zwrotu do celów świadczenia przez tego podatnika usług wynajmu tych towarów w tym ostatnim państwie członkowskim nie powinno być uważane za dostawę wewnątrzwspólnotową, jeżeli wykorzystanie tych towarów do celów takiego świadczenia ma charakter czasowy i zostały one wysłane lub przetransportowane z państwa członkowskiego, w którym podatnik ten ma siedzibę.

- 2) Przepisy dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie odmówiło prawa do zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikowi mającemu siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego z tego tylko powodu, że podatnik ten jest lub powinien być zostać zidentyfikowany do celów podatku od wartości dodanej w państwie członkowskim zwrotu.

(¹) Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Porin kaupunki

(Sprawa C-328/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuł 1 ust. 2 lit. a) – Zamówienia publiczne w dziedzinie usług transportu – Międzygminne porozumienie o współpracy dotyczącej organizacji i świadczenia usług społecznych i zdrowotnych oparte na tzw. modelu „gminy odpowiedzialnej” w rozumieniu prawa fińskiego – Przekazanie zadania organizacji usług jednej z gmin z obszaru objętego współpracą – Zamówienie in house – Udzielenie zamówienia na usługi transportowe bez postępowania przetargowego spółce należącej w całości do gminy odpowiedzialnej]

(2020/C 271/23)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Porin kaupunki

Przy udziale: Porin Linjat Oy, Lyttilän Liikenne Oy

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że porozumienie, na mocy którego będące jego stronami gminy przekazują jednej spośród siebie zadanie organizacji usług na rzecz tych gmin, jest wyłączone z zakresu stosowania tej dyrektywy ze względu na to, że stanowi przekazanie kompetencji w rozumieniu art. 4 ust. 2 TUE, zgodnie z wykładnią zawartą w wyroku z dnia 21 grudnia 2016 r., Remondis (C - 51/15, UE:C:2016:985).
- 2) Artykuł 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18 należy interpretować w ten sposób, że porozumienie o współpracy, na mocy którego będące jego stronami gminy przekazują jednej spośród siebie zadanie organizacji usług na rzecz tych gmin, pozwala uznać tę gminę, przy udzielaniu zamówień po tym przekazaniu, za instytucję zamawiającą, i upoważnia ją do zlecenia podmiotowi in house, bez przeprowadzenia postępowania przetargowego, usług zaspokajających nie tylko jej własne potrzeby, lecz również potrzeby pozostałych gmin będących stronami tego porozumienia, podczas gdy bez tego przekazania kompetencji wspomniane gminy musiałyby same zaspokoić własne zapotrzebowanie.

(¹) Dz.U. C 220 z 1.7.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – Valsts ieņēmumu dienests / SIA „Hydro Energo”

(Sprawa C-340/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Pozycja taryfowa 7407 – Sztaby, pręty i kształtowniki z miedzi – Wlewki z miedzi lub ze stopów miedzi w kształcie prostokąta, walcowane na gorąco]

(2020/C 271/24)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Druga strona postępowania: SIA „Hydro Energo”

Sentencja

Pozycję 7407 nomenklatury scalonej, zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r., należy interpretować w ten sposób, że wlewki z miedzi lub ze stopu miedzi w kształcie prostokąta, których grubość przekracza jedną dziesiątą szerokości i które były walcowane na gorąco, lecz których przekrój poprzecznych zawiera pory, szczeliny i nieregularne pęknięcia, mogą być objęte tą pozycją.

⁽¹⁾ Dz.U. C 220 z 1.7.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ústavný súd Slovenskej republiky – Słowacja) – postępowanie wszczęte przez Prezident Slovenskej republiky

(Sprawa C-378/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 35 ust. 4 i 5 – Niezależność organów regulacyjnych – Ustawodawstwo krajowe przekazujące rządowi uprawnienie głowy państwa w zakresie mianowania prezesa urzędu regulacyjnego – Uczestnictwo ministerstw krajowych w postępowaniu taryfowym]

(2020/C 271/25)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Ústavný súd Slovenskej republiky

Strona w postępowaniu głównym

Prezident Slovenskej republiky

Przy udziale: Národná rada Slovenskej republiky, Vláda Slovenskej republiky

Sentencja

- 1) Artykuł 35 ust. 4 i 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi rząd tego państwa jest właściwy do powoływania i odwoływania prezesa krajowego organu regulacyjnego, o ile spełnione są wszystkie wymogi przewidziane w tych przepisach, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 35 ust. 4 i 5 dyrektywy 2009/72 należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, które w celu zagwarantowania ochrony interesu publicznego przewidują uczestnictwo przedstawicieli ministerstw tego państwa w niektórych postępowaniach taryfowych przed krajowym organem regulacyjnym, pod warunkiem że zagwarantowana jest niezależność decyzyjna tego organu, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha – Hiszpania) – WT / Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

(Sprawa C-448/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi – Dyrektywa 2003/109/WE – Artykuł 12 – Przyjęcie decyzji o wydaleniu rezydenta długoterminowego – Czynniki, które należy wziąć pod uwagę – Orzecznictwo krajowe – Nieuwzględnienie tych czynników – Zgodność – Dyrektywa 2001/40/WE – Wzajemne uznawanie decyzji o wydaleniu obywateli państw trzecich – Znaczenie]

(2020/C 271/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WT

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

Sentencja

Artykuł 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które – zgodnie z jego wykładnią dokonaną w orzecznictwie krajowym poprzez odniesienie do dyrektywy 2001/40 – przewiduje wydalenie każdego obywatela państwa trzeciego posiadającego zezwolenie na pobyt długoterminowy, który popełnił przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej jednego roku, bez potrzeby badania, czy ten obywatel państwa trzeciego stanowi rzeczywiste i dostatecznie poważne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego oraz bez uwzględnienia okresu jego zamieszkiwania na terytorium tego państwa członkowskiego, jego wieku, konsekwencji dla niego oraz członków jego rodziny, a także powiązań z państwem zamieszkania lub braku powiązań z krajem pochodzenia.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Vert Marine SAS / Premier ministre, Ministre de l'Économie et des Finances

(Sprawa C-472/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Procedury udzielania zamówień w drodze koncesji – Dyrektywa 2014/23/UE – Artykuł 38 ust. 9 – Mechanizm środków zaradczych mających na celu wykazanie rzetelności przez wykonawcę objętego podstawą wykluczenia – Przepisy krajowe zakazujące wykonawcom objętym obligatoryjną podstawą wykluczenia brania udziału w postępowaniach o udzielenie koncesji przez pięć lat – Wykluczenie wszelkiej możliwości wykazania przez takich wykonawców podjęcia środków zaradczych]

(2020/C 271/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vert Marine SAS

Strona przeciwna: Premier ministre, Ministre de l'Économie et des Finances

Sentencja

- 1) Artykuł 38 ust. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, które nie przyznają wykonawcy skazanemu prawomocnym wyrokiem za jedno z przestępstw, o których mowa w art. 38 ust. 4 tej dyrektywy, i z tego powodu objętego z mocy prawa zakazem udziału w postępowaniach o udzielenie koncesji, możliwości przedstawienia dowodów, że podjął środki zaradcze umożliwiające wykazanie swojej rzetelności.
- 2) Artykuł 38 ust. 9 i 10 dyrektywy 2014/23 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by badanie właściwego charakteru środków zaradczych podjętych przez wykonawcę powierzono organom sądowym, pod warunkiem że ustanowiony w tym celu krajowy mechanizm spełnia wszystkie wymogi określone w art. 38 ust. 9 tej dyrektywy i że mające zastosowanie postępowanie jest zgodne z terminami obowiązującymi w postępowaniu o udzielenie koncesji. Ponadto art. 38 ust. 9 dyrektywy 2014/23 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają organom sądowym zwolnienie danej osoby z obowiązującego z mocy prawa zakazu udziału w postępowaniach o udzielenie koncesji w następstwie wyroku karnego skazującego, uchylecia takiego zakazu lub usunięcia wzmianki o skazaniu z rejestru karnego, pod warunkiem że takie procedury sądowe faktycznie spełniają określone wymogi oraz cel tego mechanizmu, a w szczególności umożliwiają, w przypadku gdy wykonawca pragnie wziąć udział w postępowaniu o udzielenie koncesji, zniesienie w porę ciążącego na nim zakazu, wyłącznie w świetle właściwego charakteru środków zaradczych, na których podjęcie powołuje się ten wykonawca, ocenianych przez właściwy organ sądowy zgodnie z wymogami przewidzianymi w tym przepisie, czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Klagenfurt (Austria) w dniu 19 lutego 2020 r. – GSMB Invest GmbH & Co. KG / Auto Krainer Gesellschaft m.b.H.

(Sprawa C-128/20)

(2020/C 271/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Klagenfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: GSMB Invest GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Auto Krainer Gesellschaft m.b.H.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typów pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że niedopuszczalne jest wyposażenie pojazdu w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 715/2007, w ramach którego zawór recyrkulacji spalin, zatem część mająca przypuszczalnie wpływ na emisję zanieczyszczeń, jest tak skonstruowany, że szybkość recyrkulacji spalin, czyli część spalin, która zostaje cofnięta, jest tak ustawiona, że zawór recyrkulacji spalin gwarantuje tryb o niskiej emisji szkodliwych substancji jedynie pomiędzy 15 a 33 stopniami Celsjusza i poniżej 1 000 metrów wysokości, a poza tym zakresem temperatur w przebiegu 10 stopni Celsjusza i powyżej 1 000 metrów wysokości przy przebiegu 250 metrów wysokości zostaje liniowo zmniejszony do 0, zatem dochodzi do wzrostu emisji NOx ponad wartości graniczne wynikające z rozporządzenia nr 715/2007?
- 2) Czy art. 5 ust. 2 zawierający wyrażenie „dla zabezpieczenia silnika przed uszkodzeniem lub awarią” rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typów pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów należy interpretować w ten sposób, że strategia dotycząca emisji spalin skierowana głównie na ochronę elementów dobudowanych, takich jak zawory EGR, chłodnice EGR i filtry cząstek stałych do silników wysokoprężnych nie spełnia przesłanek wskazanych w przepisach regulujących wyjątki?
- 3) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typów pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów należy interpretować w ten sposób, że strategia dotycząca emisji spalin gwarantująca pełną funkcjonalność urządzeń ograniczających emisję zanieczyszczeń jedynie w zakresie temperatury pomiędzy 15 a 33 stopniami Celsjusza i poniżej 1 000 metrów wysokości (tak zwane „okno termiczne”) i w związku z tym w Europie, a w szczególności w Austrii, w ciągu roku przeważnie nie funkcjonuje w pełnym zakresie, nie spełnia wymogu wynikającego z art. 5 ust. 1 – funkcjonowanie w trakcie normalnego użytkowania – i stanowi zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania?

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 171, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Eisenstadt (Austria) w dniu 11 marca 2020 r. – IR / Volkswagen AG

(Sprawa C-134/20)

(2020/C 271/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Eisenstadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IR

Strona pozwana: Volkswagen AG

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów należy interpretować w ten sposób, że wyposażenie pojazdu w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 715/2007 jest zabronione, jeżeli zawór recyrkulacji spalin, zatem część mająca potencjalny wpływ na emisję zanieczyszczeń, jest tak skonstruowany, że szybkość recyrkulacji spalin, zatem część spalin, która zostaje cofnięta, jest tak ustawiona, że zawór recyrkulacji spalin gwarantuje tryb o niskiej emisji szkodliwych substancji tylko pomiędzy 15 a 33 stopniami Celsjusza i tylko poniżej 1 000 metrów wysokości, a poza tym zakresem temperatur w przebiegu 10 stopni Celsjusza i ponad 1 000 metrów wysokości przy przebiegu 250 metrów wysokości zostaje liniowo zmniejszony do 0, zatem dochodzi do wzrostu emisji NOx ponad wartości graniczne wynikające z rozporządzenia nr 715/2007?
- b) Czy dla oceny pytania a) ma znaczenie kwestia, czy wyposażenie pojazdu, o którym mowa w pytaniu a), jest niezbędne dla zabezpieczenia silnika przed uszkodzeniem?
- c) Czy dla oceny pytania b) ma ponadto znaczenie kwestia, czy częścią silnika, którą należy zabezpieczyć przed uszkodzeniem, jest zawór recyrkulacji spalin?
- d) Czy dla oceny pytania a) ma znaczenie kwestia, czy wyposażenie pojazdu, o którym mowa w pytaniu a), zostało zainstalowane już w ramach produkcji pojazdu, czy też przedstawione w pytaniu a) ustawienie zaworu recyrkulacji spalin ma zostać dokonane w pojeździe w ramach naprawy w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 1999/44/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji?

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 171, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. 1999, L 171, s.12.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 lutego 2020 r. w sprawie T-320/18,
WD / EFSA, wniesione w dniu 22 kwietnia 2020 r. przez WD**

(Sprawa C-167/20 P)

(2020/C 271/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: WD (przedstawiciele: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku sądu z dnia 12 lutego 2020 r. w sprawie T-320/18;
- w konsekwencji, uwzględnienie żądań skarżącej w pierwszej instancji, czyli
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 lipca 2017 r. wydanej przez dyrektora wykonawczego EFSA działającego w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów, z której wynika, że skarżąca nie znalazła się wśród pracowników awansowanych w postępowaniu w sprawie zmiany zaszerogowania 2017;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 9 lutego 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 10 października 2017 r. na decyzję z dnia 14 lipca 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 sierpnia 2017 r., doręczonej w dniu 10 sierpnia 2017 r., wydanej przez dyrektora wykonawczego EFSA działającego w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów o nieprzedłużeniu ze skarżącą umowy o pracę;

- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 12 marca 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 10 listopada 2017 r. na ww. decyzję z dnia 9 sierpnia 2017 r.;
- zasądzenie odszkodowania za poniesione szkody;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do decyzji EFSA z dnia 14 lipca 2017 r., by nie zmieniać zaszeregowania skarżącej do grupy AST 6 w postępowaniu w sprawie zmiany zaszeregowania 2017, zarzut pierwszy dotyczy naruszenia mających zastosowanie norm proceduralnych, a konkretnie zasad dopuszczalności zarzutów, naruszenia obowiązku uzasadnienia i przeinaczenia materiałów zawartych w aktach sprawy. Drugi zarzut dotyczy naruszenia mających zastosowanie ram prawnych (art. 54 regulaminu pracowniczego, decyzji z dnia 22 kwietnia 2008 r. i wytycznych z dnia 30 czerwca 2010 r.), naruszenia norm dotyczących środków dowodowych oraz obowiązku uzasadnienia.

W odniesieniu do decyzji EFSA z dnia 9 sierpnia 2017 r. o nieprzedłużeniu umowy o pracę skarżącej, zarzut pierwszy dotyczy naruszenia decyzji z dnia 8 grudnia 2012 r. Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku dbałości oraz instrukcji z dnia 7 marca 2017 r. oraz przeinaczenia materiałów zawartych w aktach sprawy. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia pojęcia oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy, przeinaczenia materiałów zawartych w aktach sprawy i naruszenia norm dotyczących środków dowodowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 30 kwietnia 2020 r. – JG reprezentowany przez przedstawicieli ustawowych MI i LH i in. / OP jako zarządca masy upadłościowej Azurair GmbH

(Sprawa C-188/20)

(2020/C 271/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: JG, LH, MI i NJ reprezentowani przez przedstawicieli ustawowych MI i LH

Druga strona postępowania odwoławczego: OP jako zarządca masy upadłościowej Azurair GmbH

Przy udziale: alltours flugreisen gmbh

Pytania prejudycjalne

1. Czy pasażer posiada „potwierdzoną rezerwację” w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾, jeżeli otrzymał od organizatora wycieczek, z którym pozostaje w stosunku umownym, „inny dowód” w rozumieniu art. 2 lit. g) rozporządzenia nr 261/2004, na podstawie którego przyrzeczono mu przewóz określonym lotem, zindywidualizowanym przez miejsce odlotu i przylotu, czas odlotu i przylotu oraz numer lotu, przy czym organizator wycieczek nie dokonał rezerwacji miejsca na ten lot u danego przewoźnika lotniczego i nie otrzymał od tego przewoźnika potwierdzenia takiej rezerwacji?
2. Czy przewoźnika lotniczego należy uznać w stosunku do określonego pasażera za obsługującego przewoźnika lotniczego w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia nr 261/2004 już wówczas, gdy pasażer ten pozostaje wprawdzie w stosunku umownym z organizatorem wycieczek, który przyrzekł mu przewóz określonym lotem, zindywidualizowanym przez miejsce odlotu i przylotu, czas odlotu i przylotu oraz numer lotu, jednak organizator wycieczek nie zarezerwował miejsca dla tego pasażera, a tym samym nie doszło do nawiązania stosunku umownego z przewoźnikiem lotniczym w odniesieniu do tego lotu?

3. Czy „planowy czas przylotu” w rozumieniu art. 2 lit. h), art. 5 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 zdanie drugie i ust. 2 rozporządzenia nr 261/2004 dla celów odszkodowania z powodu odwołania lub dużego opóźnienia w przylocie może wynikać z „innego dowodu”, wystawionego pasażerowi przez organizatora wycieczek, czy też w tym zakresie należy oprzeć się na bilecie w rozumieniu art. 2 lit. f) rozporządzenia nr 261/2004?
4. Czy ma miejsce odwołanie lotu w rozumieniu art. 2 lit. l) i art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, gdy obsługujący przewoźnik lotniczy przekłada lot zarezerwowany w ramach imprezy turystycznej o co najmniej dwie godziny i dziesięć minut wcześniej w tym samym dniu?
5. Czy obsługujący przewoźnik lotniczy może pomniejszyć odszkodowanie przewidziane w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004 na podstawie art. 7 ust. 2, jeżeli przedział czasowy, w ramach którego dokonano przełożenia lotu na wcześniejszą godzinę, mieści się w przedziałach czasowych wskazanych w tym ostatnim przepisie?
6. Czy powiadomienie przed rozpoczęciem podróży o przełożeniu terminu lotu na wcześniejszą godzinę stanowi ofertę zmiany planu podróży w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 261/2004?
7. Czy art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 261/2004 nakłada na obsługującego przewoźnika lotniczego obowiązek powiadomienia pasażera o tym, od kogo – ze wskazaniem dokładnej nazwy i adresu przedsiębiorstwa – i w jakiej wysokości, z podziałem na kwoty w zależności od odległości lotu, może żądać zapłaty i ewentualnie, jakie dokumenty powinien dołączyć do swojego żądania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 6 maja 2020 r. – Eurowings GmbH / Flightright GmbH**

(Sprawa C-196/20)

(2020/C 271/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Eurowings GmbH

Druga strona postępowania odwoławczego: Flightright GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy pasażer posiada „potwierdzoną rezerwację” w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾, jeżeli otrzymał od organizatora wycieczek, z którym pozostaje w stosunku umownym, „inny dowód” w rozumieniu art. 2 lit. g) tego rozporządzenia, na podstawie którego przyrzeczono mu przewóz określonym lotem, zindywidualizowanym przez miejsce odlotu i przylotu, czas odlotu i przylotu oraz numer lotu, przy czym organizator wycieczek nie dokonał rezerwacji miejsca na ten lot u danego przewoźnika lotniczego i nie otrzymał od tego przewoźnika potwierdzenia takiej rezerwacji?
2. Czy przewoźnika lotniczego należy uznać w stosunku do pasażera za obsługującego przewoźnika lotniczego w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia nr 261/2004 już wówczas, gdy pasażer ten pozostaje wprawdzie w stosunku umownym z organizatorem wycieczek, który przyrzekł mu przewóz określonym lotem, zindywidualizowanym przez miejsce odlotu i przylotu, czas odlotu i przylotu oraz numer lotu, jednak organizator wycieczek nie zarezerwował miejsca dla tego pasażera, a tym samym nie doszło do nawiązania stosunku umownego z przewoźnikiem lotniczym w odniesieniu do tego lotu?

3. Czy „planowy czas przylotu” w rozumieniu art. 2 lit. h), art. 5 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 zdanie drugie i ust. 2 rozporządzenia nr 261/2004 dla celów odszkodowania z powodu odwołania lub dużego opóźnienia w przylocie może wynikać z „innego dowodu”, wystawionego pasażerowi przez organizatora wycieczek, czy też w tym zakresie należy oprzeć się na bilecie w rozumieniu art. 2 lit. f) tego rozporządzenia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgerichts Hamburg (Niemcy) w dniu 13 maja 2020 r. – Bayer Intellectual Property GmbH / kohlpharma GmbH

(Sprawa C-204/20)

(2020/C 271/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bayer Intellectual Property GmbH

Strona pozwana: kohlpharma GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 47a dyrektywy 2001/83/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku importowanych równolegle produktów można uznać równoważność środków dotyczących usuwania i ponownego umieszczenia zabezpieczeń, o których mowa w art. 54 lit. o) dyrektywy 2001/83/WE, dokonywanego w drodze albo „relabelingu” (zastosowania etykiet samoprzylepnych na oryginalnym opakowaniu wtórnym), albo „reboxingu” (wytworzenia nowego opakowania wtórnego dla produktu leczniczego) przez importera równoległego, jeżeli obydwa środki są poza tym zgodne ze wszystkimi innymi wymogami dyrektywy 2011/62/UE (²) i rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/161 (³) i również skutecznie umożliwiają weryfikację autentyczności i identyfikację produktów leczniczych oraz dostarczanie dowodów w przypadku naruszeń produktów leczniczych?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy w świetle nowych przepisów dotyczących ochrony przed fałszowaniem właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się przepakowaniu towaru w nowe opakowanie zewnętrzne („reboxing”) przez importera równoległego, jeżeli ten importer równoległy może również wytworzyć nadające się do wprowadzenia do obrotu w państwie członkowskim przywozu opakowanie, ograniczając się do umieszczenia nowych etykiet samoprzylepnych na oryginalnym opakowaniu wtórnym („relabeling”)?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy nie przeszkadza w zastosowaniu „relabelingu” fakt, że dla docelowego odbiorcy jest widoczne, że zabezpieczenie oryginalnego dostawcy zostało uszkodzone, o ile jest pewne, że jest za to odpowiedzialny importer równoległy i że umieścił on nowe zabezpieczenie na oryginalnym opakowaniu wtórnym? Czy ma tu znaczenie, że ślady otwarcia są widoczne dopiero po otwarciu opakowania wtórnego produktu leczniczego?

- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lub trzecie: Czy należy jednakże dopuścić obiektywną konieczność przepakowania poprzez „reboxing” w rozumieniu pięciu warunków wyczerpania prawa warunkujących przepakowywanie [zob. wyroki: z dnia 11 lipca 1996 r., Bristol-Myers Squibb i in. (C-427/93, C-429/93 i C-436/93, EU: C:1996:282, pkt 79); a także z dnia 26 kwietnia 2007 r., Boehringer Ingelheim i in. (C-348/04, EU:C:2007:249, pkt 21)], jeśli władze krajowe wskazują w swoich aktualnych wytycznych dotyczących wdrażania wymogów dyrektywy dotyczącej ochrony przed fałszowaniem lub w innych odpowiednich urzędowych ogłoszeniach, że w normalnym przypadku ponowne opieczetowanie otwartych opakowań nie jest dopuszczalne lub jest dopuszczalne co najmniej tylko wyjątkowo i na ściśle określonych warunkach?

- (¹) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji (Dz.U. 2011, L 174, s. 74).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/161 z dnia 2 października 2015 r. uzupełniające dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady przez określenie szczegółowych zasad dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na opakowaniach produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2016, L 32, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsisches
Finanzgericht (Niemcy) w dniu 2 czerwca 2020 r. – I GmbH / Finanzamt H**

(Sprawa C-228/20)

(2020/C 271/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Niedersächsisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: I GmbH

Strona przeciwna: Finanzamt H

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy § 4 pkt 14 lit. b. Umsatzsteuergesetz (niemieckiej ustawy o podatku obrotowym, zwanej dalej „UStG”) jest zgodny z art. 132 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), w zakresie w jakim zwolnienie z podatku dla szpitali niebędących instytucjami prawa publicznego zależy od tego, czy szpitale te są dopuszczone zgodnie z § 108 Sozialgesetzbuch V (niemieckiego kodeksu zabezpieczenia socjalnego, zwanego dalej „SGB”, księga piąta)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: po spełnieniu jakich przesłanek opieka szpitalna sprawowana przez szpitale prawa prywatnego jest świadczona „na warunkach socjalnych porównywalnych” – w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. b) dyrektywy VAT – do opieki szpitalnej świadczonej przez instytucje prawa publicznego?

(¹) Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd
(Bułgaria) w dniu 29 maja 2020 r. – P / „K” EOOD**

(Sprawa C-229/20)

(2020/C 271/35)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: P

Strona pozwana: „K” EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE ⁽¹⁾ z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że koszty usług dodatkowych uzgodnionych w związku z umową o kredyt konsumencki – takie jak opłaty za możliwość odroczenia i obniżenia rat – stanowią część rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w ramach kredytu?
- 2) Czy art. 10 ust. 2 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że nieprawidłowe wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem (kredytobiorcą) należy uznać za brak wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt, a sąd krajowy powinien wyciągnąć konsekwencje przewidziane w prawie krajowym na wypadek niewskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt konsumencki?
- 3) Czy art. 22 ust. 4 dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w prawie krajowym sankcja nieważności umowy o kredyt konsumencki, w ramach której zwrotowi podlega jedynie wypłacona kwota główna, jest proporcjonalna w wypadkach, w których umowa o kredyt konsumencki nie zawiera dokładnego wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania?
- 4) Czy art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG ⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że przewidzianą w dodatkowym porozumieniu do umowy o kredyt konsumencki – zawartym odrębnie i dodatkowo w stosunku do umowy głównej – opłatę za pakiet usług dodatkowych należy uznać za część głównego przedmiotu umowy i, odpowiednio, w odniesieniu do niej nie ma zastosowania ocena dotycząca nieuczciwości?
- 5) Niezależnie od odpowiedzi na pytanie trzecie, czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG w związku z pkt 1 lit. o) załącznika do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że warunek zawarty w umowie o usługi dodatkowe związane z kredytem konsumenckim – w której przewidziano abstrakcyjną możliwość odraczania i rozkładania płatności przez konsumenta, za co powinien on uiścić opłatę, nawet jeśli nie skorzysta z takiej możliwości – jest nieuczciwy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, Dz.U. 2008, L 133, s. 66.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Emilia Romagna (Włochy) w dniu 4 czerwca 2020 r. – PG / Ministero della Giustizia, CSM – Consiglio Superiore della Magistratura, Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-236/20)

(2020/C 271/36)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Emilia Romagna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PG

Strona przeciwna: Ministero della Giustizia, CSM – Consiglio Superiore della Magistratura, Presidenza del Consiglio dei Ministri

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20, 21, 31, 33 i 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dyrektywa 1999/70/WE⁽¹⁾ dotycząca pracy na czas określony (klauszula 2 i 4), dyrektywa 1997/81/WE⁽²⁾ dotycząca pracy w niepełnym wymiarze godzin (klauszula 4), dyrektywa 2003/88/WE dotycząca czasu pracy (art. 7), dyrektywa 2000/78/WE⁽³⁾ [art. 1, 2 ust. 2 lit. a)] dotycząca równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy stoją na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowań krajowych, takich jak włoskie uregulowania zawarte w ustawie 374/91 z [późniejszymi zmianami] i dekrete ustawodawczym 92/2016, zgodnie z utrwaloną wykładnią przyjętą w orzecznictwie, na podstawie których sędziowie pokoju jako sędziowie honorowi, nie tylko nie są zrównani pod względem uposażenia, zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej z sędziami zawodowymi, ale są całkowicie wyłączeni z jakiegokolwiek formy zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej gwarantowanej pracownikowi sektora publicznego?
- 2) Czy wspólnotowe zasady dotyczące autonomii i niezależności sędziów, a w szczególności art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie stosowaniu uregulowań krajowych takich jak włoskie uregulowania, zgodnie z którymi sędziowie pokoju jako sędziowie honorowi, nie tylko nie są zrównani pod względem uposażenia, zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej z sędziami zawodowymi, ale są całkowicie wyłączeni z jakiegokolwiek formy zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej gwarantowanej pracownikowi sektora publicznego?
- 3) Czy klauzula 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) podpisanego w dniu 18 marca 1999 r., zawartego w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE, stoi na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowań krajowych, takich jak włoskie uregulowania, zgodnie z którymi, powołanie na czas określony sędziów pokoju jako sędziów honorowych, ustanowione początkowo na 8 lat (cztery plus cztery) może zostać systematycznie przedłużone na kolejne 4 lata, nie przewidując przy tym – zamiast przekształcenie w stosunek pracy na czas nieokreślony – żadnej skutecznej i odstraszałającej sankcji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców /UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych /CEEP/ oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych /ETUC/ (Dz.U. 1998, L 14, s. 9).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio
Athinon (Grecja) w dniu 5 czerwca 2020 r. – DP, SG/Trapeza Peiraios AE**

(Sprawa C-243/20)

(2020/C 271/37)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Polymeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DP, SG

Strona pozwana: Trapeza Peiraios AE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾, który przewiduje możliwość przyjęcia przez państwa członkowskie surowszych przepisów w celu zagwarantowania wyższego poziomu ochrony konsumenta, należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może nie dokonać transpozycji art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG do swojego prawa krajowego oraz zezwolić na sądową kontrolę warunków umowy odzwierciedlających ustawowe lub wykonawcze przepisy prawa bezwzględnie obowiązującego lub dyspozytywnego?
- 2) Czy można uznać, że art. 1 ust. 2 akapit pierwszy i drugi [akapit drugi nie występuje w polskiej wersji dyrektywy 93/13, przypis tłumacza] dyrektywy 93/13/EWG, mimo że nie został wyraźnie włączony do prawa greckiego, został przyjęty pośrednio, zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 rzeczony dyrektywy, jako że to samo zostało transponowane w przepisie art. [2] ust. [6] ustawy nr 225[1]/1994?
- 3) Czy w pojęciu nieuczciwych warunków i ich zakresu, zgodnie z definicją zawartą przepisach, o których mowa w art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG, mieści się wyjątek określony w art. 1 ust. 2 akapit pierwszy i drugi [akapit drugi nie występuje w polskiej wersji dyrektywy 93/13, przypis tłumacza]?
- 4) Czy postanowienie umowy o kredyt zawartej między konsumentem a instytucją kredytową, które odzwierciedla treść dyspozytywnego przepisu prawa państwa członkowskiego, może zostać poddane kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru ogólnych warunków umowy zgodnie z przepisami dyrektywy 93/13/EWG, jeżeli postanowienie to nie było przedmiotem odrębnych negocjacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd
(Bułgaria) w dniu 10 czerwca 2020 r. – „Topłofikacija Sofia” EAD**

(Sprawa C-256/20)

(2020/C 271/38)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Topłofikacja Sofia” EAD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 ⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu zwykłego miejsca pobytu dłużnika jako określonej w prawie krajowym przesłanki przeprowadzenia jednostronnego formalnego postępowania bez gromadzenia dowodów, jakim jest wydanie nakazu zapłaty, sąd krajowy ma obowiązek interpretacji wszelkiej zasadnej wątpliwości dotyczącej okoliczności, że dłużnik ma zwykle miejsce pobytu w innym państwie Unii Europejskiej, jako braku przesłanki prawnej do wydania takiego nakazu, odpowiednio – jako podstawy do nieuprawomocnienia się nakazu?
- 2) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on sąd krajowy, który po wydaniu nakazu zapłaty przeciwko danemu dłużnikowi ustalił, że ten dłużnik prawdopodobnie nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu – i w sytuacji gdy stanowi to przeszkodę dla wydania nakazu zapłaty przeciwko takiemu dłużnikowi zgodnie z prawem krajowym – do uchylenia wydanego nakazu zapłaty z urzędu pomimo braku wyraźnego przepisu ustawowego w tym względzie?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie [2], to czy wskazane w tym pytaniu przepisy należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one sąd krajowy do uchylenia wydanego nakazu zapłaty, jeśli przeprowadził kontrolę i ustalił z pewnością, że dłużnik nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu rozpatrującego sprawę?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 2 kwietnia 2020 r. w sprawie T-383/17,
Hansol Paper/Komisja, wniesione w dniu 11 czerwca 2020 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-260/20 P)

(2020/C 271/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland i A. Demeneix, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Hansol Paper Co. Ltd, European Thermal Paper Association (ETPA)

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji oraz obciążenie Hansol Paper Co. Ltd kosztami postępowania;

lub, tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/763 z dnia 2 maja 2017 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzących z Republiki Korei⁽¹⁾ w zakresie w jakim dotyczy ono Hansol Paper Co. Ltd.,

Komisja na poparcie odwołania podnosi trzy zarzuty.

Zdaniem Komisji Sąd:

- przeinaczył dowody oraz dokonał nieprawidłowej wykładni ram prawnych mających zastosowanie do danych mogących służyć Komisji jako podstawa przy konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾;
- dokonał nieprawidłowej wykładni art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do określenia wartości normalnej przy braku sprzedaży krajowej; oraz
- dokonał nieprawidłowej wykładni art. 3 rozporządzenia podstawowego przy definiowaniu marginesu podcięcia cenowego w przypadku wywozu do Unii za pośrednictwem powiązanych podmiotów.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 114, s. 3.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-278/20)

(2020/C 271/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Martínez del Peral, J. Baquero Cruz, P.J.O. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 32 ust. 3-6 i art. 34 ust. 1 akapit drugi ustawy 40/2015 i art. 67 ust. 1 akapit trzeci ustawy 39/2015 Królestwo Hiszpanii naruszyło zobowiązania ciążące na nim na mocy zasad skuteczności i równoważności jako granic swobody, z jakiej korzystają państwa członkowskie przy ustanawianiu materialnych i formalnych warunków regulujących ich odpowiedzialność za szkody wyrządzone jednostkom z powodu naruszenia prawa Unii
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarg zmierzająca do stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, złożona na podstawie art. 258 TFUE, dotyczy art. 32 ust. 3-6 i art. 34 ust. 1 akapit drugi Ley 40/2015, de 1 de octubre de 2015, de Régimen Jurídico del Sector Público [ustawy 40/2015 z dnia 1 października o systemie prawnym sektora publicznego] oraz art. 67 ust. 1 akapit trzeci Ley 39/2015, de 1 de octubre de 2015, del Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas [ustawy 39/2015 z dnia 1 października 2015 r. o powszechnym postępowaniu administracyjnym przed organami administracji publicznej].

Sporne przepisy zrównały system odpowiedzialności państwa jako ustawodawcy z tytułu naruszenia prawa Unii z systemem ustanowionym dla naruszeń hiszpańskiej konstytucji przez akty ustawodawcy, dodając określone przesłanki materialne.

Jednoczesne zrównanie systemów i przesłanek proceduralnych czyni uzyskanie odszkodowań z tytułu naruszeń prawa Unii należnych od hiszpańskiego ustawodawcy niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym z naruszeniem zasady skuteczności.

Z drugiej strony, warunki materialne dodane dla naruszeń prawa Unii naruszają zasadę równowagi, poprzez poddanie odszkodowania za szkody wyrządzone przez hiszpańskiego ustawodawcę z naruszeniem tego prawa mniej korzystnym warunkom, niż warunki, jakie mają zastosowanie w przypadku szkód należnych z tytułu naruszenia hiszpańskiej konstytucji.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – MU / Parlament

(Sprawa T-40/16) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Artykuł 263 TFUE – Przepisy wewnętrzne regulujące staże i wizyty studyjne w Sekretariacie Generalnym Parlamentu – Stażysta niepełnosprawny – Dodatkowe świadczenie z tytułu inwalidztwa – Odmowa – Warunki udzielania dodatkowych środków przewidzianych dla stażystów niepełnosprawnych – Naruszenie prawa]

(2020/C 271/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: MU (przedstawiciel: adwokat A. Bruno)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Van Pottelberge, J. Steele i E. Paladini, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2015 r. odmawiającej zapłaty dodatkowych środków przewidzianych dla stażystów niepełnosprawnych w art. 24 ust. 9 przepisów wewnętrznych regulujących staże i wizyty studyjne w Sekretariacie Generalnym Parlamentu Europejskiego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2015 r. odmawiającej MU zapłaty dodatkowych środków dla stażystów niepełnosprawnych na podstawie art. 24 ust. 9 przepisów wewnętrznych regulujących staże i wizyty studyjne w Sekretariacie Generalnym Parlamentu Europejskiego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 16.9.2019.

Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – XH / Komisja

(Sprawa T-511/18) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu (2017) – Decyzja o nieawansowaniu – Jasność i precyzjność zarzutu skargi – Zasada zgodności – Zakwestionowanie aktów ostatecznych – Dopuszczalność – Artykuł 45 regulaminu pracowniczego – Sprawozdanie cząstkowe z okresu próbnego – Sprawozdanie z okresu próbnego – Sprawozdanie z oceny – Okoliczności brane pod uwagę przy porównywaniu osiągnięć – Prawidłowość postępowania – Odpowiedzialność – Krzywdą]

(2020/C 271/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: XH (przedstawiciel: adwokat E. Auleytner)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Radu Bouyon i L. Vernier, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji opublikowanej w biuletynie *Informacje administracyjne* nr 25–2017 z dnia 13 listopada 2017 r. o nieumieszczeniu nazwiska skarżącej na liście urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu (2017) oraz stwierdzenia nieważności decyzji R/96/18 z dnia 7 czerwca 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 10 lutego 2018 r., a po drugie, naprawienia szkód, które skarżąca miała ponieść w wyniku tych decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji o nieawansowaniu XH do grupy zaszeregowania AD 6 w ramach postępowania w sprawie awansu (2017), która wynika z opublikowania w biuletynie *Informacje administracyjne* nr 25–2017 z dnia 13 listopada 2017 r. listy urzędników awansowanych do tej grupy zaszeregowania.
- 2) Zasądza się od Komisji Europejskiej na rzecz XH kwotę 2 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 131 z 8.4.2019.

Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Siberia Oriental / CPVO (Siberia)

(Sprawa T-737/18) (¹)

[Odmiany roślin – Wniosek o zmianę daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia gatunku *Lilium* L. – Odwołanie do Izby Odwoławczej CPVO – Niedopuszczalność – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 75 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 67 ust. 1 i art. 87 rozporządzenia nr 2100/94 – Sprostowanie oczywistych pomyłek – Artykuł 53 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 874/2009]

(2020/C 271/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Siberia Oriental BV ('t Zand, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat T. Overdijk)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (przedstawiciele: M. Ekvad, F. Mattina i O. Lamberti, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Izby Odwoławczej CPVO z dnia 15 października 2018 r. (sprawa A 009/2017) dotyczącą wniosku o zmianę daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia gatunku *Lilium* L.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Siberia Oriental BV pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 11.2.2019.

Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Pavel / EUIPO – bugatti (B)

(Sprawa T-114/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy B – Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy b – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Artykuł 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 – Nadużycie władzy – Stwierdzenie częściowej nieważności]

(2020/C 271/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dan-Gabriel Pavel (Oradea, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat E.D. Nedelcu)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Capostagno, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: bugatti GmbH (Herford, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Ulrich)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 grudnia 2018 r. (sprawy połączone R 49/2018-1 i R 85/2018-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między bugatti a D.G. Pavem.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 grudnia 2018 r. (sprawy połączone R 49/2018-1 i R 85/2018-1) w zakresie, w jakim dotyczy ona towarów takich jak „skóry i imitacje skóry; skóry zwierzęce”, należących do klasy 18 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 24.6.2019.

Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Klymenko / Rada(Sprawa T-295/19) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Spoczywający na Radzie obowiązek zweryfikowania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej]

(2020/C 271/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Oleksandr Viktorovych Klymenko (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: adwokat M. Phelippeau)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Vitro i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 7) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 1) w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwisko skarżącego pozostawiono w wykazie osób, podmiotów i organów, do których stosują się te środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim nazwisko Oleksandra Viktorovycha Klymenki zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 24.6.2019.

Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Nitto Pharmaceutical Industries / EUIPO – Chiesi Farmaceutici (NOSTER)(Sprawa T-550/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską – Słowny znak towarowy NOSTER – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy FOSTER – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2020/C 271/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nitto Pharmaceutical Industries Ltd (Kioto, Japonia) (przedstawiciel: adwokat P. Voutilainen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Chiesi Farmaceutici SpA (Parma, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci C. de Callatay i T. de Haan)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 maja 2019 r. (sprawa R 2279/2018-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Chiesi Farmaceutici a Nitto Pharmaceutical Industries.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Nitto Pharmaceutical Industries Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Chiesi Farmaceutici SpA.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 7.10.2019.

Wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Brands Up / EUIPO (Credit24)

(Sprawa T-651/19) ⁽¹⁾

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Credit24 –
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia
(UE) 2017/1001]**

(2020/C 271/47)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Brands Up OÜ (Tallin, Estonia) (przedstawiciel: adwokat M. Welin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: V. Ruzek, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 lipca 2019 r. (sprawa R 465/2019-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego Credit24 jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Brands UP OÜ zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 16 czerwca 2020 r. – Walker i in. / Parlament i Rada**(Sprawa T-383/19) ⁽¹⁾**

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii – Rozporządzenie (UE) 2019/592 zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1806 – Zwolnienie na zasadzie wzajemności z obowiązku posiadania wiz krótkoterminowych – Zarzucana utrata obywatelstwa Unii – Brak indywidualnego oddziaływania – Niedopuszczalność]

(2020/C 271/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hilary Elizabeth Walker (Cadix, Hiszpania), Jennifer Ann Cording (Valdagno, Włochy), Douglas Edward Watson (Beaumont, Francja), Christopher David Randolph (Ballinlassa Belcarra Castlebar, Irlandia), Michael Charles Strawson (Serralongue, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Fouchet)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Warin i R. van de Westelaken, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Cholakova, R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie mające na celu stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/592 z dnia 10 kwietnia 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/1806 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Unii (Dz.U. 2019, L 103 I, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożonych przez Królestwo Hiszpanii i Komisję Europejską zostaje umorzone.
- 3) Hilary Elizabeth Walker, Jennifer Ann Cording, Douglas Edward Watson, Christopher David Randolph i Michael Charles Strawson pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej, w tym koszty związane z postępowaniem przed Sądem w przedmiocie środków tymczasowych, za wyjątkiem kosztów związanych z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) H.E. Walker, J.A. Cording, D.E. Watson, Ch. D. Randolph, M. Ch. Strawson, Parlament, Rada, Królestwo Hiszpanii oraz Komisja pokrywają każdy własne koszty związane z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 16 czerwca 2020 r. – Luz Saúde / EUIPO – Clínica La Luz (HOSPITAL DA LUZ LEARNING HEALTH)**(Sprawa T-558/19) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego HOSPITAL DA LUZ LEARNING HEALTH – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy clínica LALUZ – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2020/C 271/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Luz Saúde, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat G. Moreira Rato)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel): J. Ivanauskas, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Clínica La Luz, SL (Madryd, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat I. Temiño Ceniceros)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 lipca 2019 r. (sprawa R 2239/2018-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Clínica La Luz a Luz Saúde.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Luz Saúde, SA, zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 319 z 23.9.2019.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2020 r. – HS / Komisja

(Sprawa T-848/19)

(2020/C 271/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HS (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 marca 2019 r. o zwolnieniu strony skarżącej z końcem okresu próbnego,
- w stosownym zakresie, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 października 2019 r. oddalającej jej zażalenie,
- zadośćuczynienie krzywdzie doznanej przez stronę skarżącą, którą można wycenić, ex aequo et bono, na 15 000 EUR,
- obciążenie pozwanej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na niepełnosprawność oraz obowiązku zapewnienia odpowiednich udogodnień, naruszenia art. 21 karty, konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, art. 1 lit. d) regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i zasady staranności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 34 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i zasady zapewnienia odpowiednich warunków okresu próbnego, braku wytycznych oraz braku i niepewności celów, naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i oczywistych błędów w ocenie.

3. W odniesieniu do żądania zadośćuczynienia strona skarżąca powołuje się na niezgodny z prawem czyn pozwanej, doznaną krzywdę i związek między owym czynem o doznaną krzywdą.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2020 r. – Sogia Ellas/Komisja

(Sprawa T-347/20)

(2020/C 271/51)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Sogia Ellas (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci P. Bernitsas, M. Androulakaki, A. Patsalia i E. Kalogiannis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie jej skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji w całości lub, ewentualnie, w części dotyczącej skarżącej⁽¹⁾;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w części, w jakiej nałożono w nim obowiązek odzyskania kwot spornej pomocy w całości lub, ewentualnie, w części dotyczącej skarżącej; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej wykładni i braku uzasadnienia przez Komisję w odniesieniu do istnienia pomocy państwa: nie zostały spełnione kryteria korzyści gospodarczej, selektywności i zakłócenia konkurencji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że sporne środki stanowią pomoc zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad dobrej administracji, uprzedniego wysłuchania i uzasadnienia decyzji, a także naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 14 ust. 1 rozporządzenia 659/1999⁽²⁾ i art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) 2015/1589⁽³⁾, a także tego, że decyzja została wydana z naruszeniem zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzja została wydana z naruszeniem zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2020/394 z dnia 7 października 2019 r. dotycząca środków SA.39119 (2016/C) (ex 2015/NN) (ex 2014/CP) wdrożonych przez Republikę Grecką w formie dotacji na spłatę odsetek i gwarancji związanych z pożarami w 2007 r. (notyfikowana jako dokument nr C(2019) 7094) (Dz.U. 2020, L 76, s. 4)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2020 r. – Wagenknecht / Komisja**(Sprawa T-350/20)**

(2020/C 271/52)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Lukáš Wagenknecht (Pardubice, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat A. Dolejská)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja nie podjęła – zgodnie z art. 325 ust. 1 i art. 319 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz art. 61 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁾ – wiążących i odstrasżających środków w celu zapobieżenia powstaniu konfliktu interesów dotyczącego premiera Republiki Czeskiej Andreja Babiša lub zareagowania na taki konflikt interesów, a mianowicie nie przyjęła wiążących środków, które:
 - powstrzymałyby członków kolegium komisarzy, a w szczególności jego przewodniczącego, od spotykania się i omawiania z premierem Republiki Czeskiej Andrejem Babišem kwestii związanych z wieloletnimi ramami finansowymi (WRF) Unii na lata 2021–2027 oraz z budżetem Unii w ogólności;
 - powstrzymałyby realizację płatności bezpośrednich dla rolnictwa z budżetu Unii na rzecz określonych spółek, które premier Republiki Czeskiej Andrej Babiš kontroluje lub których jest on rzeczywistym właścicielem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że skarżący skierował do Komisji Europejskiej, pismem z dnia 30 stycznia 2020 r., wezwanie do działania na podstawie art. 265 TFUE, zaś Komisja nie odniosła się w swej odpowiedzi do treści wezwania skarżącego, lecz udzieliła mu odpowiedzi odnoszącej się do zupełnie innego zagadnienia.
 - Komisja otrzymała od skarżącego wezwanie do działania i, mimo udzielenia odpowiedzi na to wezwanie, nie zajęła w tej odpowiedzi żadnego stanowiska w przedmiocie sformułowanego przez skarżącego wezwania do unikania spotkań i rozmów z czeskim premierem dotyczących WRF na lata 2021–2027, jak też braku powstrzymania przez Komisję realizacji bezpośrednich płatności dla rolnictwa na rzecz spółek należących do określonych grup, które czeski premier kontroluje, lub których jest on rzeczywistym właścicielem. Zamiast udzielenia odpowiedzi dotyczącej niezgodnej z prawem realizacji bezpośrednich dotacji dla rolnictwa na rzecz tych grup, Komisja udzieliła informacji na temat wstrzymania inwestycyjnych funduszy strukturalnych i inwestycyjnych funduszy rolniczych w odniesieniu do jednej z tych grup, co stanowi inną kwestię, która nie była przedmiotem wystosowanego przez skarżącego wezwania do działania. Komisja w ogóle nie wypowiedziała się w przedmiocie drugiej części wystosowanego przez skarżącego wezwania, w której domaga się on zaprzestania przez członków Komisji Europejskiej spotykania się z Andrejem Babišem w celu prowadzenia z nim rozmów na temat WRF na lata 2021–2027.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że zaniechanie, którego dopuściła się Komisja Europejska, dotyczy bezpośrednio skarżącego, ponieważ: i) żaden inny akt pośredni nie jest konieczny do powstrzymania kolegium komisarzy, a w szczególności jego przewodniczącego, od spotykania się z czeskim premierem i prowadzenia z nim rozmów na temat WRF na lata 2021–2027; oraz ii) ma to wpływ na sytuację prawną skarżącego, który został wybrany na przedstawiciela izby wyższej parlamentu Republiki Czeskiej odpowiedzialnego za zbadanie konfliktu interesów czeskiego premiera, i który jest członkiem utworzonej w tym celu specjalnej komisji senackiej, której Komisja w sposób niezgodny z prawem nie ujawniała dokumentów w celu udaremnienia prowadzonego przez ową komisję senacką dochodzenia.

3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, że niepodjęcie przez Komisję działań w celu usunięcia konfliktu interesów dotyczącego czeskiego premiera Andreja Babiša dotyczy skarżącego indywidualnie, a jego interes w podjęciu takich działań wynika z: i) ciążącego na skarżącym na mocy konstytucji obowiązku kontrolowania prawidłowości przyjmowania aktów prawnych Unii, w tym budżetu Unii (WRF na lata 2021-2027); ii) ciążącego na skarżącym na mocy konstytucji obowiązku obejmującego uprawnienie do kontrolowania czeskiego premiera w związku z jego spotkaniami z kolegium komisarzy, w tym obowiązek pełnienia w sposób odpowiedzialny funkcji członka wskazanej wyżej specjalnej komisji senackiej; iii) wyboru skarżącego, w ramach wyborów przeprowadzonych w 2018 r., do senatu Republiki Czeskiej i pozostawania przez niego w opozycji do kontrolowanych przez czeskiego premiera kandydatów partii „Ano”; iv) faktu, że skarżący otrzymywał groźby śmierci, identyczne z tymi, których adresatami byli w lutym 2020 r. członkowie Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego ze względu na to, że próbowali oni przeciwdziałać konfliktowi interesów dotyczącemu Andreja Babiša.
4. Zarzut czwarty, według którego odmowa uznania w niniejszej sprawie legitymacji procesowej członka parlamentu krajowego państwa członkowskiego stanowiłaby odmowę dostępu do wymiaru sprawiedliwości, ponieważ skarżący zostałby w ten sposób pozbawiony możliwości sprawowania choćby pośredniej kontroli – poprzez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej – nad Komisją Europejską, będącą organem wykonawczym w systemie instytucji Unii.
5. Zarzut czwarty, według którego Komisja naruszyła spoczywający na niej obowiązek przeciwdziałania konfliktowi interesów dotyczącemu czeskiego premiera, Andreja Babiša, na podstawie art. 325 ust. 1 TFUE i art. 319 ust. 3 TFUE w związku z rezolucją Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2018 r.⁽¹⁾ i art. 61 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046. Spełnione zostały wszystkie przesłanki podjęcia działań przez Komisję, a mianowicie: i) istnienie konfliktu interesów dotyczącego Andreja Babiša; ii) udział Andreja Babiša w aktach przygotowawczych do wdrożenia budżetu Unii; oraz iii) okoliczność, że konflikt interesów dotyczący Andreja Babiša stanowi „inne działania nielegalne naruszające interesy finansowe Unii” w rozumieniu art. 325 ust. 1 TFUE. Na Komisji ciążył zatem obowiązek działania, a mimo to nie podjęła ona żadnych działań, a mianowicie nie przyjęła środków odstrasżających w celu zneutralizowania konfliktu interesów dotyczącego czeskiego premiera, do czego jest zobowiązana w myśl art. 319 ust. 3 i art. 325 ust. 1 TFUE, jak też art. 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046. Zamiast tego od dnia 2 sierpnia 2018 r. członkowie kolegium komisarzy, a w szczególności jego przewodniczący, nadal spotykali się z czeskim premierem i prowadzili z nim rozmowy na temat WRF na lata 2021-2027, zaś Komisja w dalszym ciągu realizowała z naruszeniem zakazu konfliktu interesów bezpośrednie płatności dla rolnictwa na rzecz spółek wchodzących w skład określonych grup, które Andrej Babiš kontroluje, lub których jest on rzeczywistym właścicielem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego P8_TA (2018) 0530 z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie konfliktu interesów oraz ochrony budżetu UE w Republice Czeskiej (2018/2975(RSP)).

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2020 r. – Kozhuvchanka uvoz-izvoz Kavadarci / EUIPO (NASHE MAKEDONSKO PILSNER BEER MACEDONIAN PREMIUM BEER)

(Sprawa T-357/20)

(2020/C 271/53)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Drushtvo za proizvodstvo, trgovija I usluzi Kozhuvchanka d.o.o. uvoz-izvoz Kavadarci (Kavadarci, Republika Macedonii Północnej) (przedstawiciel: adwokat A. Iwanowa)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego, zawierającego element słowny „NASHE MAKEDONSKO PILSNER BEER MACEDONIAN PREMIUM BEER” – zgłoszenie nr 17 967 530

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 kwietnia 2020 r. w sprawie R 1729/2019-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uwzględnienie skargi i wydanie decyzji uwzględniającej zgłoszenie do rejestracji rozpatrywanego znaku towarowego.

Podniesiony zarzut

Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2020 r. – Framery / EUIPO – Smartblock (Budynek przenośny)

(Sprawa T-373/20)

(2020/C 271/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Framery Oy (Tampere, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat P. Voutilainen, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Smartblock Oy (Helsinki, Finlandia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy 3 303 994–00001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 kwietnia 2020 r. w sprawie R 616/2019-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru w całości;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 w związku z art. 25 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, ponieważ zakwestionowany wzór ma indywidualny charakter, a Izba Odwoławcza dokonała błędnej oceny indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie przyjęła zastrzeżenie wcześniejszego wzoru;

- Naruszenie art. 62 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, ponieważ Izba Odwoławcza nie przedstawiła powodów, dla których przyjęła zastrzeżenie wcześniejszego wzoru;
- Naruszenie art. 62 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, ponieważ Izba Odwoławcza oparła swoją decyzję na faktach, dowodzie i argumentacji odnoszących się szczególnie do domniemyanych cech i zastrzeżenia wcześniejszego wzoru, które nie zostały przedstawione przez żadną ze stron.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2020 r. – Tubes Radiatori/EUIPO – Antrax It (kaloryfer)

(Sprawa T-380/20)

(2020/C 271/55)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Tubes Radiatori Srl (Resana, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Vereza, K. Muraro, M. Balestrieri i P. Menapace)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Antrax It Srl (Resana, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy – wzór wspólnotowy nr 169 370 - 0002 (kaloryfery)

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 marca 2020 r. w sprawie R 1275/2017-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- ustalenie i stwierdzenie ważności wzoru wspólnotowego nr 169 370-0002 należącego do TUBES RADIATORI Srl w zakresie, w jakim posiada nowy i indywidualny charakter;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2020 r. – Lee / EUIPO (Noże stołowe, widelce i łyżki)

(Sprawa T-382/20)

(2020/C 271/56)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Keun Jig Lee (Paju-si, Republika Korei) (przedstawiciele: adwokaci F. Jacobacci i B. La Tella)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 5 866 514-0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 kwietnia 2020 r. w sprawie R 2559/2019-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- uznanie wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego za dopuszczalny oraz uwzględnienie go;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 62 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 67 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2020 r. – Micron Technology / EUIPO (INTELLIGENCE, ACCELERATED)

(Sprawa T-386/20)

(2020/C 271/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Micron Technology, Inc. (Boise, Idaho, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Edenborough, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy INTELLIGENCE, ACCELERATED – zgłoszenie nr 17 959 758

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 kwietnia 2020 r. w sprawie R 2873/2019-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- posiłkowo, zmiana zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, że zgłoszenie unijnego znaku towarowego nie narusza art. 7 ust. 1 lit. b) lub c) rozporządzenia 2017/1001;
- nakazanie EUIPO zapłaty na rzecz skarżącej kosztów poniesionych przez nią w związku z niniejszą skargą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001
- Naruszenie art. 72 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2020 r. – Hypo Vorarlberg Bank / SRB

(Sprawa T-394/20)

(2020/C 271/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hypo Vorarlberg Bank (Bregencja, Austria) (przedstawiciele: adwokaci G. Eisenberger i A. Brenneis)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24) [„Decision of the Single Resolution Board of 15 April 2020 on the calculation of the 2020 ex-ante contributions to the Single Resolution Fund (SRB/ES/2020/24)”, wraz z załącznikami, a w każdym razie w zakresie, w jakim ta decyzja wraz z załącznikami dotyczy składki ciężającej na skarżącą, oraz
- obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które zasadniczo są identyczne jak zarzuty wniesione w sprawie T-479/19, Hypo Vorarlberg Bank/SRB⁽¹⁾, lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, C 305, s. 58.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2020 r. – Riviera-Airport / EUIPO – Aéroports de la Côte d’Azur (RIVIERA AIRPORTS)

(Sprawa T-396/20)

(2020/C 271/59)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aeroporto di Villanova d’Albenga SpA (Riviera-Airport) (Villanova d’Albenga, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Casucci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Aéroports de la Côte d’Azur (Nicea, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „RIVIERA AIRPORTS”, kolorowy – unijny znak towarowy nr 16 397 309.

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 kwietnia 2020 r. w sprawie R 2172/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zmianę zaskarżonej decyzji w celu:
 - dopuszczenia skargi;
 - uwzględnienia w całości wniosku strony skarżącej nr 20 825 C o unieważnienie spornego znaku towarowego;
 - obciążenia właściciela unijnego znaku towarowego kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem Unieważnień;
 - tytułem ewentualnym, przekazania sprawy Wydziałowi Unieważnień, by zbadał ją pod kątem art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001;
- zwrot poniesionych kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Niezgodna z odpowiednim orzecznictwem interpretacja wniosku złożonego w złej wierze;
- Nieprawidłowa i stronnicza analiza i ocena odpowiednich czynników wymaganych dla całościowej i konkretnej oceny wniosku złożonego w złej wierze;
- Nieuwzględnienie wszystkich innych odpowiednich czynników i dostępnych dowodów złej wiary, stosownie do całościowej i konkretnej oceny wniosku złożonego w złej wierze;
- Nieprawidłowa interpretacja i zastosowanie art. 12 ust. 2 delegowanego rozporządzenia Komisji (EU) 2018/625 do niniejszego przypadku;
- Nieprawidłowa analiza przeprowadzona przez Izbę Odwoławczą.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2020 r. – Riviera-Airport / EUIPO – Aéroports de la Côte d’Azur (RIVIERA AIRPORTS)

(Sprawa T-398/20)

(2020/C 271/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aeroporto di Villanova d’Albenga SpA (Riviera-Airport) (Villanova d’Albenga, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Casucci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Aéroports de la Côte d’Azur (Nicea, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „RIVIERA AIRPORTS”, kolorowy – unijny znak towarowy nr 16 392 731.

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2020 r. w sprawie R 2174/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zmianę zaskarżonej decyzji w celu:
- dopuszczenia skargi;
 - uwzględnienia w całości wniosku strony skarżącej nr 20 824 C o unieważnienie spornego znaku towarowego;
 - obciążenia właściciela unijnego znaku towarowego kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem Unieważnień;
 - tytułem ewentualnym, przekazania sprawy Wydziałowi Unieważnień, by zbadał ją pod kątem art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001;
- zwrot poniesionych kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Niezgodna z odpowiednim orzecznictwem interpretacja wniosku złożonego w złej wierze;
- Nieprawidłowa i stronnicza analiza i ocena odpowiednich czynników wymaganych dla całościowej i konkretnej oceny wniosku złożonego w złej wierze;
- Nieuwzględnienie wszystkich innych odpowiednich czynników i dostępnych dowodów złej wiary, stosownie do całościowej i konkretnej oceny wniosku złożonego w złej wierze;
- Nieprawidłowa interpretacja i zastosowanie art. 12 ust. 2 delegowanego rozporządzenia Komisji (EU) 2018/625 do niniejszego przypadku;
- Nieprawidłowa analiza przeprowadzona przez Izbę Odwoławczą.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2020 r. – Cole Haan / EUIPO – Samsøe & Samsøe (Ø)

(Sprawa T-399/20)

(2020/C 271/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cole Haan LLC (Greenland, New Hampshire, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat G. Vos)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Samsøe & Samsøe Holding A/S (Kopenhaga, Dania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Ø – zgłoszenie nr 17 429 044

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie R 1375/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania;
- obciążenie interwenienta kosztami postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów oraz przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Brak prawidłowego określenia podobieństwa na płaszczyźnie wizualnej, fonetycznej i konceptualnej;
- Brak prawidłowego przeprowadzenia całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2020 r. – Zippo Manufacturing i in. / Komisja

(Sprawa T-402/20)

(2020/C 271/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zippo Manufacturing Co. (Bradford, Pensylwania, Stany Zjednoczone), Zippo GmbH (Emmerich am Rhein, Niemcy), Zippo SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/502 z dnia 6 kwietnia 2020 r. w sprawie niektórych środków polityki handlowej dotyczących niektórych produktów pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki w zakresie w jakim środki te mają zastosowanie do strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej i ewentualnych interwenientów kosztami niniejszego postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w wyborze produktów strony skarżącej do celów zastosowania cel dodatkowych nałożonych zaskarżonym rozporządzeniem ze względu na to, że środki te: a) nie są odpowiednie względem założonych celów; b) wykraczają poza to co konieczne do osiągnięcia założonych w nich celów; oraz c) powodują nieuzasadnione niekorzystne skutki względem strony skarżącej.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji i równego traktowania w wyborze produktów strony skarżącej do celów zastosowania ceł dodatkowych nałożonych zaskarżonym rozporządzeniem ze względu na to, że cła dodatkowe stawiają stronę skarżącą w nierównej sytuacji na rynku Unii bez dostatecznego uzasadnienia co do tego, że dyskryminacja ta była obiektywnie uzasadniona.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie co do prawa i okoliczności faktycznych ze względu na brak odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia i zaskarżonych środków w zakresie wyboru produktów strony skarżącej do celów zastosowania ceł dodatkowych ze względu na to, że Komisja Europejska nie przedstawiła wystarczającego i odpowiedniego uzasadnienia w odniesieniu do zastosowania środków względem produktów strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie co do prawa poprzez naruszenie zobowiązań Unii wynikających z porozumień ustanawiających Światową Organizację Handlu (WTO) ze względu na to, że Komisja Europejska, zgodnie z porozumieniem WTO w sprawie środków ochronnych oraz art. 22 ust. 3 uzgodnienia WTO w sprawie rozstrzygania sporów, była zobowiązana do zawieszenia koncesji lub innych zobowiązań w stosunku do tego samego sektora jak sektor, w którym doszło do zniweczenia lub naruszenia korzyści na podstawie odpowiednich środków ochronnych Stanów Zjednoczonych ze szkodą dla gospodarczych i handlowych interesów strony skarżącej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji w wyborze produktów strony skarżącej do celów zastosowania ceł dodatkowych nałożonych zaskarżonym rozporządzeniem ze względu na to, że poprzedzające przyjęcie środków proces konsultacji odznaczał się brakiem przejrzystości, strona skarżąca nie została o nim skutecznie i należyście powiadomiona, pozbawiał on stronę skarżącą przysługującego jej prawa do bycia wysłuchanym oraz naruszał jej uzasadnione oczekiwania w zakresie nie podlegania takim środkom.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – DZ Hyp / SRB

(Sprawa T-405/20)

(2020/C 271/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DZ Hyp AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24) wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikami I i II dotyczy składki skarżącej, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 296 akapit drugi TFUE oraz art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)

Skarżąca podnosi, że pozwana powinna była uzasadnić decyzję w języku niemieckim w obowiązującej formie. Ponadto pozwana w wielu aspektach naruszyła obowiązek uzasadnienia, ponieważ decyzja wraz z załącznikami nawet w wersji angielskiej uznanej za autentyczną nie wskazuje, w jaki sposób i na jakiej podstawie pozwana obliczyła składkę skarżącej.

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym na podstawie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty z powodu braku wysłuchania skarżącej
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia Rady nr 1⁽²⁾.
4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady skutecznej ochrony prawnej na podstawie art. 47 akapit pierwszy karty, ponieważ sądowa kontrola decyzji praktycznie nie jest możliwa.
5. Zarzut piąty: naruszenie prawa wyższego rzędu przez art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63⁽³⁾

W ramach zarzutu piątego argumentuje się, że art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza art. 113 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽⁴⁾ i art. 103 ust. 7 lit. h) dyrektywy 2014/59/UE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾ oraz wymóg obliczenia składki stosownie do ryzyka, ponieważ uregulowanie dopuszcza materialnie niedostosowane i nieproporcjonalne zróżnicowanie członków instytucjonalnego systemu ochrony oraz relatywizację wskaźnika IPS poprzez dwukrotne uwzględnienie wskaźnika ryzyka dla „działalności handlowej, ekspozycji pozabilansowych, instrumentów pochodnych, stopnia złożoności, możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej restrukturyzacji” na niekorzyść instytucji zobowiązanych do płacenia składek.

Ponadto uregulowanie narusza wymóg precyzyjności, wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych sprawy oraz w związku z innymi przepisami rozporządzenia delegowanego udaremnia skuteczną ochronę prawną.

6. Zarzut szósty: naruszenie prawa wyższego rzędu przez decyzję przy zastosowaniu mnożnika dla wskaźnika instytucjonalnego systemu ochrony (Institutional Protection Scheme – IPS)

Skarżąca podnosi, że pozwana wdrożyła wymogi art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 z naruszeniem art. 103 ust. 7 lit. h) dyrektywy 2014/59/UE, art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz art. 16, 20, 41 i 52 karty i nie zastosowała w pełni wskaźnika IPS do skarżącej. Zróżnicowanie instytucji na poziomie wskaźnika IPS jest sprzeczne z systemem i arbitralne ze względu na kompleksowy skutek ochronny instytucjonalnego systemu ochrony.

7. Zarzut siódmy: naruszenie prawa wyższego rzędu przez art. 6, 7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 i załącznik I do tego rozporządzenia

W ramach zarzutu siódmego podnosi się, że art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 naruszają wymóg obliczenia składki stosownie do ryzyka, art. 16 i 20 karty, zasadę proporcjonalności oraz wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych, ponieważ przepisy te ustanawiają wskaźniki ryzyka oraz procedury i formuły ich łączenia, oparte na idealistycznym obrazie, które nie odpowiadają rzeczywistej sytuacji wszystkich instytucji zobowiązanych do uiszczania składek..

8. Zarzut ósmy: naruszenie art. 16 karty i zasady proporcjonalności, ponieważ pozwana obliczyła mnożniki korekty o ryzyko, które nie uwzględniają w pełni i należyście znacznie niższego prawdopodobieństwa likwidacji skarżącej
9. Zarzut dziewiąty: naruszenie art. 16, 20, 41 i 52 karty, ponieważ pozwana obliczyła mnożniki korekty o ryzyko zgodnie z wymogami rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, nie korzystając z przysługującego jej swobodnego uznania w zakresie dostosowania stosowania wskaźników ryzyka w przypadku skarżącej
10. Zarzut dziesiąty: naruszenie przez art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63 art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE oraz wymogu obliczenia składki stosownie do ryzyka

11. Zarzut jedenasty: naruszenie przez art. 4-9 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63 i załącznik I do tego rozporządzenia zasady skutecznej ochrony prawnej i zasady pewności prawa

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).
- (⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – Landesbank Baden-Württemberg / SRB

(Sprawa T-406/20)

(2020/C 271/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24), wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim ta decyzja wraz z załącznikami I i II dotyczy składki ciężającej na skarżącą, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów, które zasadniczo są identyczne jak zarzuty wniesione w sprawie T-405/20, DZ Hyp/SRB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – DVB Bank / SRB

(Sprawa T-407/20)

(2020/C 271/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DVB Bank SE (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24), wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim ta decyzja wraz z załącznikami I i II dotyczy składki ciężającej na skarżącą, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów, które zasadniczo są identyczne jak zarzuty wniesione w sprawie T-405/20, DZ Hyp/SRB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – DZ Bank/SRB**(Sprawa T-410/20)**

(2020/C 271/66)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: DZ Bank AG Deutsche Zentral-Genossenschaftsbank, Frankfurt am Main (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24), wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim ta decyzja wraz z załącznikami I i II dotyczy składki ciężającej na skarżącą, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów, które zasadniczo są identyczne jak zarzuty wniesione w sprawie T-405/20, DZ Hyp/SRB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – Bayerische Landesbank / SRB**(Sprawa T-411/20)**

(2020/C 271/67)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Bayerische Landesbank (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24), wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim ta decyzja wraz z załącznikami I i II dotyczy składki ciężającej na skarżące, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów, które zasadniczo są identyczne jak zarzuty wniesione w sprawie T-405/20, DZ Hyp/SRB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale/SRB

(Sprawa T-412/20)

(2020/C 271/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24), wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim ta decyzja wraz z załącznikami I i II dotyczy składki ciężającej na skarżące, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów, które zasadniczo są identyczne jak zarzuty wniesione w sprawie T-405/20, DZ Hyp/SRB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – Norddeutsche Landesbank – Girozentrale/SRB

(Sprawa T-413/20)

(2020/C 271/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Norddeutsche Landesbank – Girozentrale (przedstawiciele: adwokaci D. Flore i J. Seitz)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 15 kwietnia 2020 r. (SRB/ES/2020/24) wraz z załącznikiem w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r. oraz szczegółów obliczenia, w zakresie, w jakim mają one znaczenie w odniesieniu do skarżącej, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

- Pozwana zaniechała wysłuchania skarżącej przed wydaniem zaskarżonej decyzji, a tym samym naruszyła art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów proceduralnych

- Zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem ogólnych wymogów proceduralnych, które wynikają z art. 41 karty, art. 298 TFUE, ogólnych zasad prawa i regulaminu pozwanej.
- Między innymi skarżąca nie ma możliwości zweryfikowania, czy zaskarżona decyzja dochowała minimalnego czasu trwania przewidzianego dla postępowania pisemnego.

3. Zarzut trzeci dotyczący brakującego uzasadnienia zaskarżonej decyzji

- Zaskarżona decyzja nie zawiera wystarczającego uzasadnienia; w szczególności uzasadnienie nie zawiera odniesienia do konkretnego przypadku oraz przedstawienia głównych ustaleń w ramach proporcjonalności/swobodnego uznania.
- Obliczenie rocznej składki jest ponadto niezrozumiałe.
- Usunięcie braku w uzasadnieniu decyzją Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (federalnej instytucji nadzoru usług finansowych) jest wykluczone ze względów prawnych i faktycznych.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia podstawowego prawa do skutecznej ochrony prawnej (art. 47 akapit pierwszy karty) z powodu braku możliwości kontroli zaskarżonej decyzji

- Brakujące uzasadnienie zaskarżonej decyzji znacząco utrudnia skarżącej kontrolę sądową. W tym zakresie skarżąca praktycznie nie ma możliwości zdecydowanego wypracowania podstaw skargi i zakwestionowania postaw wydania zaskarżonej decyzji.
- Pozwana narusza przy tym w szczególności zasadę postępowania kontradyktoryjnego, zgodnie z którą uczestnicy muszą mieć możliwość wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są decydujące dla wyniku postępowania.

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zastosowanie wskaźnika instytucjonalnego systemu ochrony (IPS) z rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 (¹) narusza prawo wyższego rzędu

- Przy przyjęciu rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jako aktu delegowanego w rozumieniu art. 290 TFUE Komisji nie przysługuje żaden zakres uznania, który prowadziłby do ograniczonej kontroli sądowej. To samo dotyczy stosowania rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 przez pozwaną.
- Przy stosowaniu wskaźnika IPS zignorowano znaczenie członkostwa skarżącej w instytucjonalnym systemie ochrony jako istotnym kryterium ustalania składek, w szczególności podział na trzy klasy i zaklasyfikowanie skarżącej do klasy o najwyższym profilu ryzyka było obarczone błędem co do prawa.
- Na podstawie art. 6 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 pozwana powinna była również wziąć pod uwagę niskie prawdopodobieństwo likwidacji danej instytucji i związane z tym prawdopodobieństwo skorzystania z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- Pozwana naruszyła również zasadę proporcjonalności przy klasyfikacji i przydzielaniu współczynnika korygującego dla wskaźnika IPS.

6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zastosowanie mnożnika korekty ryzyka rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza prawo wyższego rzędu
- Zastosowanie przez pozwaną mnożnika korekty ryzyka, który należy określić zgodnie z krokiem 6 załącznika I i art. 9 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, narusza wymóg orientacji według profilu ryzyka.
 - Ustalenie mnożnika korekty ryzyka na poziomie odpowiednio 1,388146345995 i 1,384564814222 stanowi również naruszenie swobody przedsiębiorczości skarżącej, o której mowa w art. 16 karty.
7. Zarzut siódmy (pomocniczo) dotyczący tego, że art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza prawo wyższego rzędu
- Artykuł 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest niezgodny z prawem, ponieważ dostosowanie wskaźnika IPS o wskaźnik ryzyka „działalność handlowa, ekspozycje pozabilansowe, instrumenty pochodne, stopień złożoności oraz możliwość restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” zgodnie z art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza określony w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ wymóg spójności w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, a tym samym prowadzi do nieuzasadnionego nierównego traktowania różnych instytucji będących członkami instytucjonalnego systemu ochrony.
 - Artykuł 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza także zasadę proporcjonalności ze względu na wielokrotne uwzględnienie wskaźników częściowego ryzyka wymienionych w art. 7 ust. 4 zdanie pierwsze lit. a) rozporządzenia delegowanego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 17 czerwca 2020 r. – Sánchez Cano / EUIPO – Grupo Osborne (EL TORO BALLS Fini)

(Sprawa T-527/19) ⁽¹⁾

(2020/C 271/70)

Język postępowania: hiszpański

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 16.9.2019.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL